

Осередок Пропаганди і Інформації
пра проводить СУМ на українських землях

за Українську Самостійну
Совокупну державу!

Волі народам!
Волі нації!

ЗН ГІКО

Продати. Це все зроблено
Прекрасно, ~~хорошо~~
~~Величезно~~
Кохана

ШЛІХ ДО ВОЛІ

Збірник матеріалів
для початкового /І-го ступеня/ ідеологічно-політичного вишколу
кадрів СУМ

Частина III
Короткі відомості з ідеології, політики та історії
українського революційного націоналізму

Б51-1

315101

ВІД РЕДАКЦІЇ

У формі нашого "Збірника" даємо друзям підручник початкового ідеологічно-політичного вихову.

В останні роки потреба в такому підручнику стала дуже гострою. На це свідчать такі причини.

По-перше, починаючи від 1941 р., наша Організація в своєму ідейному розвитку зробила величезний крок вперед. Наш рух піддав ревізії свої погляди багатьох дачого із своїх дотеперішніх поглядів. Вбачається багато нових передових ідей. З той же час з причинами підпільних умов боротьби, які, як відомо, не дозволяють на широкій суотрічці кадрих ких собор, - з одного боку, та з причини переміщення кадрів практичних завдань у зв'язку з розгортанням масової повстанської боротьби - з другого боку, членські кадри ОУН у своїй масі з цими здобутками не могли бути ні слід ознайомлені. Такий стан існує в багатьох випадках і досьогодні. Кожному жемо, що довше такий стан триває не може, того треба як чимшвидше ліквідувати. Кожен член ОУН муотє бути якнайкраще ознайомлений з усіма нашими ідеями, мусить бути якнайкраще теоретично підготовлений. Іншак, він не зможе виконувати ні одні тих завдань, до їх перед ним стають Провід Організації. Кожному так жемо, до складення відповідного підручника - перша і найважливіша крок в напрямі ліквідації цього стану.

По-друге, дотеперішні вимколи, до їх в останні роки організують різні життєві Організації, не завжди є відповідні: в них часто допускаються ідеологічні помилки, допускається довшіше насвітлення чи по-иснавання різних питань, не підбарається відповідна тематика і т.д. Без відповідного, для всієї Організації єдиного, підручника цього стану такою не можна було б ліквідувати.

По-третє, в теперішніх умовах нашої боротьби великі кадрих може проходити гоковим чинном життям с а м о в в а к о л у. Для цього так обов'язково потрібно підручник.

По-четверте, у зв'язку з тим, що в теперішній обстановці основною формою нашої боротьби є політично-пропагандистська робота, потреба в теоретично підготовлених кадрах стала дуже велика. Внаслідок цього дуже тех актуалізувалася справа ідеологічно-політичного вихову кадрів підпільних. Без такого вихову інструкція Проводу ОУН про те, що кожен член ОУН, кожна підпільник і повстанець повинен бути пропагандистом, не зможе бути наведена в життя. Все це зрештою вимагає відповідного підручника справою необхідного і невідкладного. Лише в таких умовах нашої боротьби він повинен бути так пізно.

Підручник "Азбука до воли" складається з чотирьох частин: частина I: Катехизис українського націоналіста; частина II: З українського; частина III: короткі відомості в ідеології, політиці та історії українського революційного націоналізму; частина IV: короткі відомості про більшовицьку гносацьську і експлуатацьку систему. Він подає всі найнеобхідніші відомості, до їх обов'язково повинен знати кожен член ОУН.

Ми даємо друзям до рух наш підручник із завданням: Висе наш ідейно-теоретичний рівень! Надає нашу ідеологічно-політичну підготовку! до зороси маюготові, використовуємо для навчання кожну можливість, догідну хвилинку! Цього вимагає від нас сьогодні потреба нашої революційної боротьби, цього вимагає від нас сьогодні Україна. Чим вищий буде наш ідеологічний рівень, чим більше друзів добре ознає хом би одні коротким підручником, тим ближше буде наша перемога.

КОРОТКИ БІОГРАФІЇ З ІНТЕРЕСНИМИ ПОСИЛАННЯМИ І ІСТОРИЯ
 ЗАРАДКОВОГО ПСИХІАТРИЧНОГО ЛІКУВАННЯ

СММ є політична організація. Нав. своїх членів, вона об'єднує в першу чергу на тій основі, що на всі нашої суспільні потреби на найважливіші аспекти суспільного життя, на цілі нашої боротьби, на її методи. На ці потреби, навіть разом, вичерпно висвітлює ідеологію. Нав. ідеологію, отже, в тій найважливішій чинником, який має членів СММ, а саме в одну, хоч і на ділом догориладі, основі, але тією асиротану, собою світа-доту. Нав. ідеологія в тій тій основі, яка вміщує в собі, на як на-важно себе іменне націоналізму, в тій основі, яка намагає нам виро-ної іменне-політичної організації на відношенні до інших, українських та інших, партій.

Та наша ідеологія має не лише дуже важливе значення, вона з нею те-
оретично вбрав в боротьбі проти всіх наших ворогів і протиполож. А ми
перемогли наших ворогів фізично, в боротьбі боротьбі, ми мусимо дотри-
матися першого їх ідеї, мусимо підтримати, в першу чергу серед україн-
ських мас, вишикувати їх ідеї і вперити серед них нашу ідею, а це ми
можемо зробити в тому випадку, коли ми, члени ОУН і всі учасники вій-
ни, будемо добре ідеологічно підготовлені.

Зважаючи на це все, ідеологічна підготовка кадрів нашої Руху має першорядне значення для нашої Організації. - Існуючи наму ідеологічну підготовку, є.м. покращувати знання наших людей, нашої ідеї, нашої програми, нашої політики та історії, на таким чином: а/ома б/ома зміцнювати політичність, ідеїну згуртованість нашої Організації, та б/ підготувати нас до не уопікнимої участі в наших політично-пропагандистських реформах, чому то заклик: навіс наму ідеологічну підготовку! - повинен бути одним з наших першорядних завдань в житті в усіх нашої організації.

П. ПОРТА

100-244880 Case NATIONALIST 2

Наш рух називається рухом націоналістичним, наша організація — організацією українських націоналістів. Ми називаємо себе націоналістами тому, по-перше, що підставою, наріжним каменем усієї нашої ідеології є наше віснє про наші ієтї націоналістичнї дїї та вї. По-друге, ми називаємо себе націоналістами тому, що в нашій боротьбі за Українську Самостїйну державу, як і в нашому щоденному житті, ми живемо єдиним, для нас найвищим, словом: "Добро України та її нації" — нації української. Найхарактернішою рисою нашого світогляду є те, що ми вважаємо народів за народів лише за їхнього свїту, за наслідок єдиної спільноти і визнаємо за ними право підметів історії. Найхарактернішою рисою нашої діяльності, нашого способу думання, наших сил і духа є відпорядкування нам всього, а тому члїстї в нашій черзі нашого особистого життя, інтересам українського народу: боротьбі за його долю, за його славу.

лише як коротко викладено: 1/ наше ставлення про націю; 2/ наше
вчення про національну державу; 3/ наше розуміння раси "доброї на-
ційної маси" - націоналізм нашої нації".

1. Чаше вчених про націю

В найкороткій формі має вигляд: про надів-виказки в ідеологічних тезах /створених/ 1-го конгресу Українських націоналістів, що відбувся у Відні в 1929 р. В цій публіці дає такі доповіді:

"Нація - це найвищий тип органічної людської спільноти, до якої належать своїм правомочністю та суспільним відношеннями всі її члени, яка має свою одну внутрішню форму, створену на ґрунті подвійного правового

положенням, спільного інтересу історичної доки та неспання стриманим
як здійснитиме в повинні салової кутуря".
Як маре внаслідок це коротко визначення поняття нації, відповісти
на черзі на такі питання:

1. Чому нація не є спільнотою зазначеною, а спільнотою особливим
найвищим типом о р г а н і з м о ї людської спільноти?
2. Як твориться і зберігається нація?
3. Про походження та суспільні рільні в середині нації?
4. На кого розглядається поняття нації?
5. Коли народ може бути нацією?

1. Чому нація не є спільнотою зазначеною, а спільнотою особливим
найвищим типом о р г а н і з м о ї людської спільноти?
В наведеному нами визначенні поняття нації надій окреслено як "най-
вищий тип органічної людської спільноти", подібна спільнота - це, інши-
ми словами, певна група людей, які є об'єднані між собою певними зв'яз-
ками. Спільнота може бути різні. Мами спортивного товариства, моло-
дісної організації, політичної партії, складати єдині армії та інше ста-
новить певні спільноти тому, що всі вони об'єднані між собою певними
організаційними зв'язками, певними спільними цілями, певними інтереса-
ми, поглядами тощо. Та не треба хіба додумувати, що такою спільнотою,
яку становить цілий спортивного товариства, а між такою спільнотою,
якою є народ, нація, - є величезна різниця. По-перше, як різниця між
групою в кімнаті, які, зразові і якості зв'язків, що об'єднують
членів котрої є нація спільнот. Порівняно до націоністської спільноти
між членами спортивного товариства таких зв'язків далеко менше.
Вони буди о д н о ж і, куди менше з р а з к і, і в багатьох випад-
ках вони цілком і н ш і, по-друге, складі ці спільноти по-різному
так утворюються. Наприклад, спортивне товариство утворюється в резуль-
таті добровільного рішення його членів; таким же рішенням воно може
бути так же жорстково і розв'язано. Нації ж, як кожному добре відомо,
виникли не в результаті такої як іншої добровільної постанови людей,
а виникли від людей; як результат історичного розвитку. Вони скла-
далися на протязі багатьох століть і тисячоліть. Ніколи "постановою"
нація як спільнота не може бути так і "розв'язана". Саме тому всі на-
ції, виникли від історії волі, зокрема р о д а т ь с я синами такою як
іншого народу. І коли навіть хтось в низькій рані свого життя вирі-
зняється своєю національністю, стає рідняком і братом до іншого наро-
ду, то його походження все одно завжди нагадуватиме і йому самому.
І всім іншим людям, до яких - сам іншого народу, до них - рідняком.
Значить, нація - не зазначення тип людської спільноти, а так само
якщо людської спільноти. З уваги на різницю, саму, зразовість і
якість зв'язків, що з'єднують членів народу між собою, а також в умови
на спосіб взаємних народ, ми називаємо нації спільнотами о р -
г а н і з м и м и. Словом "органічний" ми визначуємо, що нації - це
спільноти в середині дуже міцно спаяні, що нації - такі спільноти,
які в багатьох випадках здають собою просто один суцільний живий ор-
ганізм, та що вони завжди прагнуть до цього. Нир.,
спортивне товариство - це спільнота мучна, чл. як інколи окреслюють,
механічна.

А чи це є ті зв'язки, до так тісно зв'язку народ в найвищий тип ор-
ганічної людської спільноти?

1. М о в а. Значення мови для народу неабияк велике. Мова -
своєрідна мова є тією ознакою, що якій ми найвище цінуємо українця се-
ред чужинців, а тією ознакою, якою від чужинців наслідують і віді-
ляють. Вона є тим найвищим зв'язком, який між українцями, об'єд-
нує між собою в одну, окрему спільноту. Спільна, подібна мова була
тією першою ознакою, на допомогою якої різні українські племена ці-
навали, що вони - свої, і до поляки - це вже чужинці. Об'єднанням з
споріднених племен було початком формування як українського, так і
можливо іншого народу. На рідні мові кожна людина вчиться говорити.

прониктвом в його печувальні, його думки, в його інстинкти, мі-
рування і мистецтві".

[далі:

" Гаса моральні і розумові, співпра яких становить душу народу,
у синтезую усієї його майбутньої, спадок на його предках... Світло
вона видається мінається у різних осіб ніж саме: раси /автор "ра-
сон" називає народ - прим. авт./; опостереклися однак показують, як
білості осіб цього народу ми завжди певну кількість опитаних
несхвильних рас, так саме сталих, як раси англійські... рішуче,
які неспішно і незмінно перенесуться в неокончені в поєднанні.

Суккупність політичних рас, спільних усім /правильніше генерати;
білості - прим. авт./ особам даного народу, творять те, що пре-
маляно мислять національним характером. І разом з цим творять со-
редній тип, за допомогою якого можна визначити народ /тільки зна-
ти має народів характер - прим. авт./ Тисяча європейців, тисяча ази-
атів і тисяча китайців, вибраних цілком випадково будуть зма-
га особа значні індивідуальні різниці; тим не менше, однак, вияви-
ть випадкові раси народу, які доповнюють опитати тип драматурга, ан-
глійця, китайця...

Але лише дані народ був у потрібній мірі старий, одне єдиний,
кого середній тип у голові опостерігача дається легко опитати і уо-
тиняти".

Для ілюстрації того, як може народ в очі чужинців відігравати
нормальні особливості прикметами, наведемо характеристику українців, ко-
лі дан один польський етнограф:

"...Українці є найінтелігентнішим народом в-поміж усіх єдино-
-слонських народів. З ними білими індивідуальні між расами, і
вперто змагають до економічної незалежності..."

Однією з характерних рас українців є їх велика рішучість, ко-
жого переходять у впертість та завзяття. Українська людина зма-
га, хоч переважно живе у селі."

Українці в природі є одарені доробом мистецтвами опитом і музична-
ми здібностями..."

Українські села так різняться від російських, як би ці два наро-
ди розділяла тисячі кілометрів... Гордість можна українських до-
могосподарів з часто зграюваних кімнат та килимів перед вікнами...
/світла прити "землі і люди" від ред. проф. І. Мосцінського. Варшава,
1938 р./.

Коли йдеться про відмінності національних характерів різних народів,
то вони часто бувають такі тонкі, що немарбобному опостерігачеві на-
віть важко їх помітити. Проте, вони завжди є і виявляються в катті в
різних формах. Мі різними відірваностями від свого народу /коли, прим.,
хтонебудь з українців примушений хата довіз деяких українців, на чужині/
ні свіжого режисатером не застеряють цих рас які не змінили їх. Вони
можуть змінювати тільки тоді, коли не відірвання від рішуче всієї гра-
ма доволі довгий час, прим., відома столиця, або кола протигос кіл-
дох покоління хтось з українців москвичом, якийсь подружжя, змішувати
є чужинцями.

Для ілюстрації цього наведемо такий приклад. Відомо, що М. Гоголь
був українцем тільки за своїм походженням. Команчави да, він був
росіянином: мав по-російськи, був російським патристом, був росія-
нином по всім своїм свідомості. Та його українське походження віді-
ляло про те, що він його творчість налігала українським духом, про те,
що сирізь в його творчості виглядав його ідеал української людини.
Сей як говорять про це расу творчості М. Гоголя Іван Франко, порівню-
чи творчість М. Саломови-матрапа з творчістю Гоголя:

"...Серпень по Гоголя сатирик з російськими літературі він правдиво
різняється від нього відчеп свого гумору і зякрою своєї сатири так
корінно, як корінно різняться відчеп українці від мавці великороса.
То є більше гуманий, гумор великороса опитався понурам та терпим
мавіть там, де мабува російським сміхом. І мода в українців кріп
смій відігравати слізом, в великороса відігравати сміх..." 315101

Кому чужий українців більше полюбив і полюбив свій ідеал

4. Націоналізм і націоналістична ідея. Історія
співпраці т.є. на протязі перших тисячоліть, народи створювали
цілий ряд своїх цілих властивих звичаїв та обичаїв. /Історія цих звичаїв і обичаїв повстає з тому, що звичаї спосунуться в найбільшій мірі
побуту, а обичаї відносяться переважно до галузі моралі/. Тамі є і інші
побутові та релігійні свята і обряди, способи їх святкування, звичаї
родинового, товаришського і громадського життя. - як це все в багатьох
народів твердо устійливе і як цього всього перестерігається? Як багато
різних спільних звичаїв є і в нас, українців. Як ми чужі до цих
звичаїв з причини розвитку нас окупанцями і не знали разом! Не все, звичайно,
наш, українців, як і кожний інший народ, так душою міною адекватно со-
бою.

5. Спільна історія і спільна боротьба. Спільна історія і спільна боротьба. У нас, українців, не маємо на особу історії української держави в її боротьбах за
об'єднання українських земель, в її боротьбах проти кочовиків і славян
України, бо ми не маємо за особу історії князівства в її боротьбах з
до України і за побудову національної української держави, в її славі
новостанам під проводом Б. Хмельницького; бо ми не маємо за особу
національної боротьби 1917-20 рр., виключеної боротьби проти окупантів після
1920 р. і як державної і як національної боротьби в цілому початку мусить
бути така свідомість в цьому початку в нас виражені була і в свідомості
революційній, так і в житті наших народів спільна боротьба, спільні му-
сання, спільні змагання за свободу між собою членів одного народу і всі
ного породили дуже міцні, хоч не нерушливі і невіддільні звичаї,
історична традиція, історія спільних змагань так само об'єднує людей в
націю, як і однакова мова та спільно заселювана територія.

6. В меншій мірі, як політична історія, місце народ
і його культури. Бо всім відомо, яку величезну роль у нас, україн-
ців, відіграють наші народні пісні, яку величезну роль відіграє у нас
"кобзар" Т. Шевченко, вся українська література. Без них, т.є. без на-
шої народної творчості, без нашої літератури, - ми, як народ, були б
далеко менше сплані, ніж як це було в сьогодні.

7. Націоналізм і націоналістична ідея. З однієї необхідної перед-
умовою для того, щоб наші історичні, як політичні, так і культурні, тра-
диції відображали роль національного національного менталізму. Народ мусить
своєю політичною історією та своєю культурою і в т.ч. і своїми звичаїми, на-
род мусить знати, як це прекрасно висловив Шевченко, "яко він? який
власний? як, як кобзарі?". Коли народ знає "яко він? який власний?",
як і говоримо, то такий народ є національно свідомий, то який народ має
національну свідомість. Національна свідомість має і в р. і в т.ч. і в
значенні для існування народу. Без національної свідомості народ є су-
часному значенні цього слова не може існувати. Про це дуже добре знають
усі європейці. Саме тому вони завжди намагаються не допустити до того,
щоб народ знав свою історію, завжди намагаються воїнико до історії пере-
крутити, закрити перед народом правду про його минуле. Саме так, роблячи
сьогодні в українському народі і в українській історії брехави.

8. Націоналізм і націоналістична ідея. Історія і націоналізм. Історія і націоналізм
цілком для існування народу є національні ідеї та деякі боротьби
за їх здійснення. Такі ідеї, такі свідомі завдання перед народом
в тісно згуртовану, об'єднану, об'єднану спільну, виводять його на істо-
ричну сцену, роблять з нього історичний підмет. Без таких ідей народ
мусить чогось хотіти, ставати перед собою певні національні цілі, му-
сять мати свою волю за ці цілі актуальну боротьбу. Коли тоді - народ
знає, коли тоді він - справжній народ.

9. Такі є ті головні зв'язки, що зв'язують народ в одну органічну єдину
спільноту.

Деякі із зв'язків, до яких їх вже перерахували, виступають не тільки
в роді чинників, до яких входить між собою чинник даного народу;

в процесі історичного розвитку. Таким чином, в повному, сучасному значенні цього слова нація є продуктом, з одного боку, природного процесу духовної і тілесної диференціації людства, що проходить безперервно від прадавніх і до сучасного часу, продуктом історичного розвитку, що в цьому часі приймає свій повний ужиток.

Намало є правильно розуміти націю як певну форму /формування існуючих народів: як без історичних традицій, національної свідомості та боротьби за національні ідеали народ не існує в сучасному значенні цього слова, так без його матеріалу, тобто мови з етнографічною масою /тобто народ на первісному ступені свого розвитку/, не зможе сформуватися ніяка національна свідомість, ніякі національні ідеали. Невідома свідомість, національні ідеали виробляються пізніше; раніше народ мусить бути спільним як етнографічна спільнота. А ця спільнота складається незалежно від мови, в результаті природного процесу диференціації людства.

Вся сукупність націй, до яких належить членів одного народу в дану організаційну спільноту, в даному відношенні називається "однонаціональною формою", що витворилася "на ґрунті політичного природного поділення, спільного нерухомого історичного дію та мовного стремління здійснення у формі спільної мови". Ця "матеріальна організація" здійснюється у формі спільної мови "розуміється повільно боротьбою народів за здійснення своїх ідеалів, прагнучи до ідеалу національної автономії, незалежності народу. Него жодна відокремлена прагнення народу до свого національного блага.

2. Про психологічні та суспільні риси і потреби нації.
Визначення поняття нації, прийнятому I-им Конгресом СРН, гласить: "тех про психологічну та суспільну організацію" нації, як це розуміти?

Мало б невірно думати, що нація - це вже сама цілість, абсолютно законна і органічна, з яких народів існують такі певні риси.

Це, наприклад, м о а х о л о г і ч н і риси. Відома, що в житті немає двох людей, що були б на своїм характером цілком до себе подібні. Це як раз саме можна сказати і про членів того самого народу: немає, крім двох українців, чи членів будь-якого іншого народу, що були б на своїм характером цілком однакові. Відома, крім, як дуже в порівнянні характеру відмінні між собою флегматики і сангвиніки. Чи між членами будь-якого народу немає флегматиків і сангвиніків? Складно, з. Існують такі, як відома, певні відмінності між психологією селянина і міщанина, між національним фізичного робітника і людини розумової праці. І все це, хоч і різне, в наші народи створює певні психологічні риси. Однак, незалежно від цього, для більшої частини даного народу, незважаючи на їхню територіальну, їхню мову, на характер їхньої праці тощо, завжди певні риси, риси, сукупність яких і становить одна сукупність національних рис, до про якого була мова вище. Незалежно від існуючих рисів "темпераменту", мови і т.д. члени даного народу в більшості мають певні риси, риси, мовою становлять до певної загальнонаціональної сутності, старанням цілком і виключно роблять "мату" в душі загальнонаціональних інтересів і т.д.

Най, в межах народу існують такі суспільні риси. Як відома, в кожному народі в певній суспільній масі чи прошарку. Ці суспільні риси чи прошарки можуть мати, і фактично мають, окремі цілі, свої окремі інтереси. Це має місце особливо серед тих народів, що окремі частини існують такі суспільні маси, як поміщики /феодалізм/ /феодалізм/, ремісники, промисловці, купці, банкіри і т.д. мають свої часті інтереси, селянина, робітника, інтелігенцію. Однак, в більшості в інтересах цілого народу, в інтересах загальнонаціональних, всі ці класові інтереси відіграють підпорядковану роль. Націоналізм, повністю, до якого об'єднувало і сьогодні об'єднує між собою людей, в почуттях приналежності до одного народу, почуття національного. Однак ідеалізм, до якого належать більшість людей у світі, головна характеристика боротьби і гарту, в національних ідеалах: воля і незалежність власних народів, їх мови, їх слава, їх слава. Коли загрожено національній незалежності народу, то тоді особисто піднімається на оборону всі суспільні маси чи прошарки даного

держав. В ці державі поділ на окремі народи цілком закінчився, народи перестали існувати, powstała одна, а єдине слово, безнаціоналізм, хрещатиме спільнота. Нації - творять марксизм. - це єдина "історично-парохіальна" і складалася в період розпаду феодального і народження капіталізму. Це те, коли не було націй раніше, то вони на вічні, то прийдуть до їх закінчення і в майбутньому. Проте, того, що розвиток людства іде саме в цьому напрямі, в. в. Марксом, відомо ще зростає в період капіталізму зливання різниці між окремими народами, все зростає єдиність між ними.

Марксистсько-большевицький порядок на нації цілком закінчився, цілком неарістичний і історично діїоністичний. Від нього починається дискусія історії людства. Від тоді, як на це вже вказували, ми й зустрічаємося в історії з народами. Все в стародавні египтяни, і перси, і греки, і римляни ніколи не були окремими народами. Щодо цього не вдається зустрічати. А саме був період панування рабовласницького ладу. Проте, це не були народи такі, як сьогодні, вони перебували на певно певному ступені історичного розвитку. Та, незважаючи на це, вони впрямую виступали в історії як окремі духові і племенні спільноти і тому були народами. Маємо до діла з народами і в період феодального. "Теорія" про те, що ніхто не міг змагатися в період розпаду феодального і народження капіталізму, не має ніякого міцного ґрунту. І викладі нашої думки про нації ми вказали, від чого залежить процес творення народів, чим цей процес є осумованим. Економіка, така як інша суспільно-економічна формація цілком не відображає в цьому процесі якоїсьбудь різниці. Проте, коли ми говоримо про те, що в цей період серед європейських народів проходить повільний процес інтернаціоналізації, народи міцно й остаточно закріплюються на свої території і моралі більше наближаються до такого стану, в якому вони перебувають сьогодні. Історія світу, історія людства в першу чергу історія боротьби народів між собою. /Ми, націоналісти, такого стану не бачимо. Ми його одніємо на чужі території, але, на жаль, так воно було догори і ми не в ім'я об'єктивної правди прикупили стверджати/. На основі цієї історії, як її "хитрий особ", виступає вперше черговий народ з не суспільні класи. Класове питання до відношення до питання національного завжди відображало і відіграє роль цілком. Суспільному процесу, який так само частіше національні почуття, як і всі інші суспільні класи. Класові суперечності завжди розв'язувалися і розв'язуються в межах окремих народів. Коли ж йдеться про, нібито, затривання різниці між народами, що на нього вказував Маркс, то виступає вказівка, що саме в історії створення національної свідомості усіх народів світу цілком злилися до певного ступеня, на якому вона раніше ніколи не була. Сама сьогодні в світі багато-жодна сама добровільно зростає, ба і в свободі свого надзвичайного розвитку, який не старався обмежити собі діяльність умов національного існування, який передбачав б в національним устроєм. Та сьогодні, до сьогодні "маєть тіл" ідеї європейського Союзу чи світової нації, ні в якому разі не означає, що, німр., приходить до злиття націй. Вони тільки означає, що окремі окремі народи /в першу чергу народи Німеччини/ за допомогою таких політичних кошиків хочуть забезпечити собі діяльність умов національного існування. Одне слово, як усі минулі історії, так і всі інші цілком заперечують марксистсько-большевицьку теорію про нації і в той же час цілком відтворюють нашу націоналістичну теорію нації.

Та найпереконливіше заперечення марксистсько-большевицької теорії на націю з дотеперішніх досвідів большевицької політики в СРСР. Коли ми бачимо, що не досягли ніяких суттєвих успіхів в напрямі створення безнаціонального суспільства, а, навпаки, далі забезпечили собі складні найбільшого в СРСР російського народу стану на ґрунті російського імперіалізму. Довуги класові, доуги соціалізму большевикам не вистачає; вона в примусі виста своєї політики під російськими національними доугами. Деякі успіхи до їх досягає большевиками нібито на полі виконання нової "советської задани", о на ділі нічим іншим, як тільки успіхами русів і кавказців поневолених Московських народів.

Доча невірня і утопічна теорія марксизму в національному питанні, то, проте, наприкінці XIX і в перших десятиліттях XX-го століття від II

[illegible]

...Та Йосифа не тільки про "разв'язання" цієї одної справи, хоч і як вона
була важлива, Йосифа про те, як і чим українському націоналістичному рухо-
ві міцну і ґрунтовну теоретичну основу поставити. Така теоретична осно-
ва українського революційного націоналізму може стати вікном у світ і
об'єктивно вірно вчить нас чим і як та національну державу...

Український націоналістичний дух правильно прозвучив до української ді-
данні теорії. До його переліку належать історія, Станіславський проєкт,
ну, об'єктивно-вірну точку зору в питаннях про національну революцію,
бу, він створив міцні і здорові теоретичні передумови для свого ідей-
ного, і політичного розвитку.

2. ПЛАНЕ ВУЧЕННЯ ПРО НАЦІОНАЛЬНУ ДЕРЖАВУ

Із нашої точки зору про нацизм, так і може вважатися що державу сформували в ідеї і політичній боротьбі на два фронти: з боротьби проти різних імперіалістичних поглядів, що їх годіся представити в синодальному намір - з одного боку, та з боротьби проти погляду нацизму на державу - з другого боку.

...поглядів представників великодержавних, мануальних націй не тільки просто
а одвертому, грубо імперіалістичному саморозуманні права малих націй
на незалежні держави. Про ці погляди ми вже розповідали при аналізі окре-
мих представників мануальних, великодержавних націй до жовтня революці-
онного перевороту в Росії. /в повсякденному розділі/.

Іншим підіймали до цього питання марксистів. Своєю горючою ставленням до держави вони старалися обаргументувати ніби-то науковою. Співно з їхніми порадками, держава завжди була і з ними зварядки гіршою, ніж в руках бануучих, економічно багатих суспільних класів. Йона виникла така, як серед різних класів зварядка експлуаторські, експлуататорські класи, для забезпечення цього становля експлуаторів, для експлуататорів цього економічного і політичного закону, вони, ці класи, і зварядки державну організацію, яка із своїм зварядками зварядок класів — з варядками, з поліціями, армією, бюрократією, соціалістичними судами, зварядком — з класом іншим, як тільки можнаю зварядкою. Вони це класи пригноблені не тільки до дозволена експлуаторам трипти з класів, пригноблені до класу, але й класи зварядки економічним класам на їхні класи, до зварядки до класу, працючі пригноблені класи зварядки класи, відбувати відвоюну службу, гинути на війнах, відбувати всі класи класи і т.д. Існенок з цього марксистів робили тільки: держава мусять зварядки

завжди будуть н а т р а в и і. Тому то основна візнь національних держав моїх народів означає не тільки можливість з н р а в а д а л а у розв'язку питання міжнародного ладу, але й найбільш а н т а г о н у, який сієть д о с т о с о б а н у д о д і й с л о с і, розв'язку цього питання.

Побудова скотом візнь національних держав здійснює в першу чергу багатонаціональні держави, т.є. показує міцність національному гнобленню і внаслідок цього буде першою необхідною крок дозволу держав, які, що вартість державу в рух нмущих суспільних мас, що внаслідок державу не знайшли експлуатації і гноблення в рух масових мас по відношенню до правочас мас платного народу, зрешт державування сьогоднішні суспільства над на правлях безжальності суспільства. Коли в національні держави не буде власної влади і влади, то вони перестануть бути організаціями гноблення, в отже тільки, як до було на вимі початку і вчиненням, зрешт організації внутрішнього, господарського і культурного життя народу та змислом оборони цієї обов'язковою ворогом, коли ж, до і, власне в у світі добитися такого стану, що навігації не існувала внаслідок впливу одного народу на друми, чи такою стану, при якому така жінка міг би бути відокремлена відомою побудованою міжнародною системою і дієспосібної міжнародної організації, то тоді від національної держави могла б відпасти тех і функція оборони перед зовнішніми ворогами, і вчинилася б тільки функція організувати внутрішнє господарство і культуру, життя народу. Як форма організації внутрішнього, господарського і культурного, життя народу держави ніколи не може внаслідок такого характеру вона з необхідності і ніколи не може бути змінена. В такому характері держави - інститутів у який мірі суспільно користь, зрешт внаслідок в державі був би тоді обмежений до мінімуму, коначного для зберігання внутрішнього порядку, зрешт держави не знайшли в цих народів ніяких візнь матеріальних карт, всі матеріальні і моральні багатства на народі охоронувалися в на його господарській і культурній розв'язок. Та - підкреслюємо до цього - це було б можливо тільки тоді, коли народ міг би бути щасливий, що йому не загрожувала ніяка небезпека із зовні. Як відомо, сьогодні до такого стану, на жаль, не далеко.

Сам націоналізм. Вважаємо, що як до того було вважали дотепер і в розв'язку, там і в майбутньому, незалежна національна держава з тією системою, зрешт політичної організації народу, яка зобов'язує йому найкращі умови для особистого розвитку всіх його духовних і матеріальних сил, це власної національної держави, тобто без держави, побудованої на експлуатації чужих земель даного народу, народ не може повільно розвиватися. До цього, без власної національної держави народ з призначенням на вигнання, в цьому випадку бездержавний народ завжди примусений терпіти свід і експлуатації в бок своїх поневолювачів, які хоч б яким способом вони не прагнули завжди змалюють до політичного, культурного, а то й фізичного знищення підкорених собі народів. Саме про це, а не про те інше, говорять на усіх українських історіях, так і історія усіх інших поневолених народів. Так, українців, у XIV - XVII ст. ст. зносили і вивозили до нього змислом для катерини Катерини, а в XIX - XX ст. ст. зносили до нього змислом цілі народи, як наприклад московські волинці, поляки, литви, чехи, маляри, німці. Тепер знов намагаються нас винести московські експлуатації. Сам націоналізм, добре зрешт зрешт зрешт зрешт історичний досвід як українського, так і всіх інших поневолених народів, - це тому вважаємо, що першою і найнеобхіднішою державною владою і одержаною владою народу в власна незалежна національна держава. Таку форму держави, як більшовицький СССР, що одержує тільки прикриттям московсько-болгарського імперіалізму, як ми найрішучіше відкидаємо і розоремо, як відкидаємо і розоремо тех усі інші форми багатонаціональної держави, побудованої на національному гнобленні і внаслідок цього.

Ідея власної незалежної національної держави надходить також в найглибших прагненні і національних почуттів кожного народу, народи хочуть бути самі господарями на своїй землі, хочуть бути вільними і самим на своїй землі панувати, зрешт вважають від них почуття національної часті, почуття національної гордості, їхній патріотизм. Народи не люблять, не-

проуміло, що від імперіалізму найближче та найгірше вороги наші і слаба.
Сона завжди перші падають жертвою імперіалістичних загарбвань. Імперіалізм
загрожує всім народам повним не тільки політичним і культурним, але
і фізичним знищенням. Трагічна доля українського народу на про-
тязі багатьох сторіч - це саме прямий результат імперіалістичної полі-
тики сильніших від нас народів, наших блужних і дикіх сусідів. Наші
і слабі народи повинні тому вийти до усунення імперіалізму з міжнарод-
ного життя, до його знищення, до відстоювання наших народів проти
імперіалістичні візії і загарбницьку політику.

Та імперіалізм і імперіалістичні війни є такою великою нещастям і для самих імперіалістичних народів. Кожна імперіалістична війна, зорганізована в теперішню добу, означає від народу величезних людських і матеріальних жертв, величезних зусиль. Як час війни зникає гуманізм і зберігаються ціліх поколінь і цілих сторіч. Витрати, з одного боку, високого розвитку техніки, і, з другого боку, злишнього масової національної свідомості всіх, з тому часті тех. і моральні і етичні, народів, всі теперішні війни будуть дуже криваві. Як можна розуміти щораз більше думати, переможцях людей у світі. Злишнього цього вже від кількох десяти років починають робитися спроби відмовитися імперіалістичні війни, отримати гарантії, які не допустять б до замирення таких воєн. Тому, однак, що до реалізації цих ідей в дійсності початки беруться імперіалістичні держави, які завжди мають замахомані свої імперіалістичні цілі, - ці спроби поки що не дають ніяких результатів. Сьогодні, як і завжди дотепер, усімі всеявно панують імперіалізм.

[illegible]

ми, націоналісти, змалювали до того, щоб загаронити, одні міжнародні організаціями, а інші відвату помісто. Ми вважаємо, що перемогли ми тільки до насву своїх сил до зазначених у світі своєї могутності. Ми вважаємо, що народи повинні проявитися не у загароняннєх війнах, а у війнах до ст. до воли в флоріном, людство повинно зробити нові кроки, щоб їх виконувати, - з наочною тільки в кімнаті, кінної, культурної і цивілізованої творчості. Такий етап отворився для умовних для небаченого творення людства в усіх намірах. Такий етап був би величезним поступком усього людства. В такому лусі треба виконувати і перемішувати всі народи світу. Ми перші і кроки до кімнаті міжнародних зусиль імперіалізму ми, українські націоналісти, вважаємо: ☒ анципент собі ми

а. наше гасло: "добро української нації - найвищий наказ".

Наше гасло: "добро української нації - найвищий наказ" має подвійний зміст: а/ ідеально-політичний та б/ ідеально-моральний.

І д е н и о - п о л і т и ч н и й зміст цього нашого гасла полягає в тому, що ми, націоналісти, в ідеалі всіх наших вартостей на маємому чолі зміцнюємо український народ, його добро. І наше націоналістичне, наше нічого такого другого, до нас стосовно б. лише за добро українського народу. Добро українського народу - найвища мета всіх наших зусиль, боротьби, нашого життя. Добру українського народу ми підпорядковуємо добро і інтереси кожного окремого українця, кожної окремої української людини. Добру українського народу ми підпорядковуємо інтереси всіх суспільних класів і прошарків нашого народу - інтереси землі, робітників та інтелігенції. Робимо ми це тому, бо знаємо, що добробут і щастя кожної окремої української людини, добробут і щастя окремих суспільних класів залежать здебільшого від того, в якому суспільстві перебуває український народ як цілість. І тільки тоді, коли народомі як цілістю займається добре, можуть добре жити і всі окремі українські класи і суспільні класи. Коли ж народ, як, наприклад, сьогодні перебуває в неволі, то тоді важко терпіють і всі українські класи, і всі суспільні класи українського народу. Народ, його добро є для нас вищою вартістю, ніж навіть держава. Держава для нас не є вартістю самою в собі. Держава для нас є тільки засобом для кращого, правого розвитку народу, за незалежну українську державу ми боремося всіма силами, всіма засобами, але тільки в межах національної держави забезпечує народові найкращі умови для його всебічного розвитку. Коли б, допустім, ми жили в країні, яка якесь інше форма політичної організації народу, яка краще за нас забезпечувала б інтереси нашого народу, ніж держава, - ми бореми б за цю форму держави національної організації, коли ж такої іншої форми немає і, до найбільш правдоподібно, ніколи не буде, ми бореми за незалежну українську державу.

Ід поняттям "добро народу" ми практично розуміємо: а/ економічне благо народу; б/ свободу, територіальну цілість українських земель; в/ високу культуру української культури, високу культурний рівень українських класів; г/ добуття з народу і розвинути всіх його класів, творчих сил; д/ економічну автономію і політичну рівність країни, високий добробут народних мас; е/ максимальну готовність до можливої оборони власної національної незалежності. В теперішню добу, в умові нашої неволі це найвище добро народу ми вважаємо боротьбою за наше національне визволення. Боротьба за наше національне визволення ми ставимо сьогодні майже і єдиним завданням до інше.

І д е н и о - м о р а л ь н и й зміст цього нашого гасла полягає в тому, що ми, націоналісти, в нашому житті завжди робимо тільки те, що може бути на добро українського народу і нічого не робимо нічого такого, що могло б бути шкідливо з точки зору добра народу. Ми питаємо, що нам відноситься до нас, до нас треба робити, ми націоналісти, відноситься до нас тільки, ми повинні і нам треба робити тільки те, що може бути на добро українського народу, чого від нас має розуміти добро народу якнайкраще.

Цей ескал повинен націоналіст повинен притримуватися в своєму доленному житті. Як націоналіст повинен жити, він повинен повинен себе вважати: чи шкідливо те, що я думаю робити з поняттям добро народу, чи ні? Або так на проміж, свого кожного кроку і вчинку, тої не є шкідливим націоналіст. Для націоналіста парадоксальним, нещасливою робота людини в інтересі українського народу, в інтересі нашої національно-визвольної боротьби, то тоді нікі зручні до повинні бути зупинити перш ніж робити. Він повинен її виконати навіть тоді, коли йому при цьому загрожувала б смерть.

Зрозуміти цього наважимо гаслом гасло: "добро українського народу - найвищий наказ", ми, націоналісти, проти нічим не загрожують другим народам. Ми не маємо ні до загарбування чужих територій, ні до поневолення чужих народів. Ми, націоналісти, імперіалізм відкидаємо. Ми вважаємо, що всякий імперіалізм в остаточному результаті приносить народом тільки зло. Наше поняття добро народу відкидає всякий імперіалізм. Ми, українські націоналісти, не є імперіалістами.

ми, націоналісти, боремося теж проти комунізму. Інакше найбільше наш власний, український народ, змагаючи в чергу чергу до його добра, слади і слави, ми разом з ним цінимо і маємо воістину народи світу. Ми вважаємо, що скільки кожного народу повинні дати в чергу чергу самостійний народ, своєму народові в чергу чергу слугувати. Ми вважаємо, що таким чином кожна людина не тільки виконує свій обов'язок супроти власного народу, але рівночасно теж майже слугує справі загальнолюдського поступку. Ми знаємо, що податок на цілість може знадобити розвинутого тільки тоді, коли досвідчено розвиваються кожний окремих народ.

Тому то наше гасло "добро українського народу - найкраще наше" не має в собі нічого ні в комунізму, ні в імперіалізму.

---ooo---

Н. Кончаєв

ІДЕЯ УКРАЇНСЬКОЇ САМОСТІЙНОЇ СОЦІАЛЬНОЇ ДЕРЖАВИ - НАМБАРА І ОСНОВА ІДЕЇ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ. ДО ЧОГО ОЗНАЧАЄ?

І конгрес українських націоналістів у своїх ідеологічних виступах зазначив: "визначальним постулатом /найважливішим завданням, найвищою метою - прам. зад./ українців у сфері їх політичного повстання є одержання такої політично-правової організації, що має в: **У К Р А І Н С ь К І С а м о с т і й н а С о ц і а л ь н а Д е р ж а в а**". Здійснення ідеї української самостійної соціальної держави є найважливішою основою мета боротьби і всього українського націоналістичного руху. Вона є ідеєю УСД, на якій стільки німкої іншої ідеї. Вона інакше ідеї марті для США тільки тільки значення.

Ми, українські націоналісти, маємо за найвищу мету самої боротьби побудувати УСД, тому, що вважаємо, що тільки в УСД український народ буде мати змогу найкраще розвинути всі свої духовні і матеріальні сили, що тільки в УСД український народ зможе взяти справді вільний, справді самостійний, справді насильний життя. Кожна українська людина не може бути вільною в жодній державі, - доти, доки вона буде немовляти. Для таких плуток український народ завжди буде терпіти гніт, волю, змушувати, господарювати в жодній, буде фізично знижувати ворогами в термах, у концтаборах, на військовій.

Ідея **У К Р А І Н С ь К І** держави означає, що ми, націоналісти, боремося за те, щоб у нашій майбутній державі, на землі української соціальної господарки був виключно тільки український народ. Ми ідею так вважаємо, що наша майбутня незалежна держава має слугувати тільки інтересам українського народу: його здоровому розвитку, його силі і силі, його самостійності і досконалості життя. В нашій незалежній державі будуть Україна, країна українського народу будуть іти на не потреби людини, на не потреби людини, Польщі чи "когось" іншого народу, що захотів би нас знищити, а тільки тільки на потреби українського народу. Наша майбутня незалежна держава буде українською не тільки по формі, т.к. м.р., але і по суті, бо тільки тільки в ній, але з її абсолютною зміст, по своїй суті на внутрішній, на і зовнішній політиці.

Ідея **С а м о с т і й н о ї** держави означає, що ми боремося за те, щоб український народ був цілком вільний, ні від кого незалежний. Тому ми боремося у своїй державі, на боротьбу проти всіх форм залежності України від когось, то не було, з імперіалізму, але ми боремося за відокремлення і відокремлення незалежності України від більшовицької Росії. Ми вважаємо, що тільки тільки держава зможе старатися захищати від себе жорстокої людини на не, щоб їх вимокнути. Ми не хочемо бути доміном ні для кого і тому ми з жахом відокремлення, з відокремлення самостійності української держави, ми не з проти співпраці між народами, наприклад, ми з жахом відокремлення міжнародне співробітництво з усіх діями людського життя. Ми тільки не хочемо, щоб нам нависла сячом сячобудь собою, як от, м.р., більшовицька держава нависла нам собою із собою, ренією окупувала Україну своїми військами. Ми хочемо співпрацювати з іншими народами - входити в сили з собою, встановлювати порозуміння тільки на основі цілком добровільного рішення вільного українського народу, як рівні з рівними, тільки тільки згідно із справедливості.

потреба українського народу і України. Спіробітництво на таких основі
є можливе тільки тоді, коли народ має свою цілком самостійну національну
державу.

Ідея с о б о р н о ї Держави означає, що ми боремося за те, щоб до
Української держави належали всі українські етнографічні землі, — т. зв. всі
ті землі, де суцільно і в близькості живуть, або де доповнена кінця, українці.
Кожний українець має право жити у своїй національній державі. Жоден на-
ток української території не повинен залишатися поза межами Української
Держави. Це завжди було б злгодом до того, що у наших національній Україн-
ської держави знайшлися всі українці і всі Українські землі.

-----000-----

Н. Кошляк

В ЧОМУ НАЦІОНАЛІСТИЧНИЙ РУХ

Ім'ям "революційний" називається звичайно такий рух, який бореться за
докорінну, основну зміну існуючого політичного і суспільного ладу і побу-
дову на його місці наду нового, спертого на цілком інші засади. Як поперед-
ній лад; такий рух, який за ці свої цілі бореться такими методами, які він
уважає за найдоцільніші, тобто звичайно зрупереч існуючим законам, тради-
цією шляхом підпільної і насильницької, збройної боротьби.

Над, націоналістичний рух є суто революційний рух як з уази на д і -
а і своєї боротьби, так і з уази на м а т о д и, які він у своїй бо-
ротьбі застосовує.

Чому-наш націоналістичний рух є революційний рух з уази на свої д і -
а і і?

І. Ми, націоналісти, боремося за побудову на українських етнографічних
землях Української Самостійної Соборної Держави. Побудова РСДР означає
докорінну зміну дотеперішнього політичного уладу на Сході Європи. Дотеп-
ер на Сході Європи через кілька віків панувало або Росія, або Осман.
Сьогодні на Сході Європи панує більшовицька Москва. Коли побудує РСДР,
московський імперіалізм буде відкинутий від Карпат і північних берегів
Чорного моря далеко на цілісний Схід, чого ніхто сьогоднішнього дня не
-західного мордону РСДР. Польський імперіалізм буде відкинутий на захід
на лінію рік Бєр і Сан. На Сході Європи, на місці колишньої імперіалі-
стичної Росії та Польщі, на місці сьогоднішнього імперіалістичного РСДР
появиться новий політичний твір - Українська Держава. Це, коли ідеється про
дотеперішніє організові політичний улад на Сході Європи, була, справж-
на - глибока, докорінна революція.

2. Ми, націоналісти, боремося за побудову єдиного, єдиного мія у всіх
дотеперішніх країнах світу, суспільно-економічного ладу в майбутній ук-
раїнській державі.

У величезній більшості теперішніх країн світу панує капіталістичний
лад, цей лад спрямований на заваду свободі господарської діяльності людей
і правдивої власності на землю, на фабрики і заводи, в торгівлі і т. д. Органі-
зація господарського життя на цих засадах досить, з одного боку, до зру-
ворення аляси багатіїв - великих Землевласників /в і вичим іх називали
дідачами, в Східній Україні - поміщиками/ і буржуазії /великих промислов-
ців, банкірів, купців і т. д./, та, з другого боку, до створення величезної
маси неможливого, малосемейного і безземельного, семітства і збогого ро-
бітництва /пролетаріат/. Внаслідку створення в народі класу багатіїв і
сільських та міських пролетарів, — між ними двома групами виникла бороть-
ба. Така внутрішня боротьба дуже погубила силу народу як цілості. При-
кладом цього є сьогоднішня Франція. Ми, націоналісти, а за там, щоб у наро-
ді була єдинийільна єдність. Ми теж є за спрямований розвиток національ-
ного багатства між врьєм народ. Тому, що капіталізм є с м и м у ч е
допривадує народ до виникнення величезної нерівності в багатстві окремих
людей, і внаслідок цього до внутрішньої, міхмисової боротьби, — ми, націо-
налісти, є проти капіталізму.

Ми теж є проти такого ладу, який є сьогодні в РСДР. При цьому ладі
більшовицька партія є на дині нових буржуазів, нових в е д а м о -
к а м и. Вони мають усе, чого тільки їх душа може зажадати, а в той же

час робітниками і колективними мають у хазяйстві нужді.

Ми, націоналісти, беремося за побудову такого суспільного ладу, в якому не буде ні поміщиків, ні буржуазії, ні таких паразитів, як сьогоднішні більшовицькі вельможі, що їм усе відомо і які все мають в той час, коли мільйони населення гинуть в голоду і дрижать із страху перед лавою і мре. Ми беремося за максимальну справедливість між селянами, робітниками та інтелігенцією, ми беремося за о ф е к т и в н о с т ь у с о ц і а л і з м у, т.є. за таке суспільство, в якому не буде ні мислячих багатіїв, ні класу нуждарів. Так воно буде могло бути тоді, коли а/концальні, фабрики, заводи, банкі, залізні дороги, навітряні верстати і т.д. будуть не в приватних руках, а в руках нового народу, в руках держави, і коли б/в державі буде справжній демократизм, т.є. тоді, коли народ через своїх представників справді зможе контролювати український уряд, на що він обертає державні податки та інші державні доходи, яку платити дістають міністри, урядовці, директори фабрик, торговельних закладів, генерали, дипломати і т.д. Саме тому, що в сьогоднішній більшовицькій державі народ не має ніякої контролю над більшовицьким урядом і більшовицькою партією, більшовицькі партійці можуть у хазяйстві спосіб мислювати колективізм і робітників, а самі жити в майорішних достатках. Ми вважаємо, що до того, щоб в українській державі народ мав справжній контроль над розподілом національного багатства і над матеріальним становищем всіх суспільних груп.

Саме за таким внутрішнім суспільно-економічним ладом в українській державі ми беремося. Тому цей наш націоналістичний рух є революційний рух і з уваги на суспільно-економічні цілі нашої боротьби.

3. Ми, націоналісти, беремося так за д у х о в а н і я р о д н о ю м а українського народу, т.є. за зникнення у владі, в характері українського народу всіх тих поганих прикмет, які проявляюся у нас під націоналістичною владою внаслідок довготривалого перебування в неволі, в армії. А таких поганих рис у нас під націоналістичною владою не є доволі багато. Значить частинка українського народу не є мало національно свідомою, значить частинка українського народу вважає за своє батьківщину не Україну, а взаєє Советський Союз. Тому цей ця частина українського народу - чужина - ворог - і викрадає не в першу чергу за Україну, а за Советський Союз. Таких людей є найбільше у східних областях. Такі ці українці із східних областей галузі в останні роки із окликом: "за родину, за Сталіна". Багато східних українців отаються в погорді до української культури, вважає її малоразвиненою і захоплюється культурою своїх господарів - росіян. В цих людей цілком немає української національної гордості. Українські люди часто є цілком байдужі до загальнонаціональних справ. Іх часто обходять тільки їх особисте життя, доля їх сім'ї, а доля всієї України, доля всього українського народу їх взагалі не цікавить, така проблема для них важливіше існує. Українці, будучи сотні років поневолені, часто цілком втрачають почуття національної гідності, вони готові часто по-собачому перед ворогами плязувати, цим ворогам слухати, коротко кажучи, у владі українського народу є не дуже багато прикмет рабських. Іх ці прикмети, коли ми хочемо бути народом справжнім, подібним усім іншим державним народам, треба викорчувати, викорчувати в корінні, щоб і сліду не нах не залишилось. На місці рабської влади треба виклепати в українському народі владу вільного народу: свідомого свого національного "я", гордого на своє націоналістичне, готового боротися і викрести тільки за Україну, з високим почуттям національної честі і гідності, з високим почуттям особистої гідності української людини, владу волеволю, неукірну супроти ворогів, адитивну, повну віри у власні сили, в сили власного народу. Ворогів же перераховувати владі українського народу український націоналізм розглядає як о д н ь із своїх найважливіших завдань. Тому боротьбу український націоналізм зів завжди допер і буде вести завжди в майбутньому.

В ція меті нашої боротьби так поділяє революційність цілей нашої руху.

Чому наш рух є революційний з уваги на свої м е т о д и боротьби?

І. Ми вважаємо, що ми можемо озвигнути нашу мету - побудувати СССР тільки шляхом насильного виконання окупанта і наших ворогів, тільки шляхом збройної розправи з нашими ворогами. До такої збройної розправи є

окупантом ми постійно прагнути і вистібно підготуємося. При цьому ми стоїмо на становищі, що панування окупантів на наших землях буде тим коротше, до чимь швидше звільнення цих земель, чим сильніше ми будемо маршувати і знижувати людські і матеріальні сили окупанта, підірвати його міць. У цієї працян ми нашу боротьбу спрямовуємо до того, щоб постійно вандавати ворогові якнайдовжшуданіх ударів, щоб якнайдовжшуданіх окупантів "мерцати", підіривати йому ґрунт під ногами, вандавати йому якнайдовжшуданіх утрат. Таким чином, основним методом боротьби проти окупанта ми робимо націоналістичну боротьбу з ворогом, цілком не зважаючи на те, що це, очевидно, зустрічається з законом Радянської держави, тому насильницьку, збройну боротьбу проти окупантів ми можемо поведати, або навіть на якийсь час припинити, керуючись виключно тільки нашими татками, тобто надзвичайними потребами даного моменту, потребами даної ситуації, що в основному ми стоїмо на становищі насильної, збройної боротьби з агресором. Боротьба має збройний рух, має монетарізм, збройний рух має трамвай в нелюдській, тому так тільки збройною, насильною боротьбою ми можемо і виводитися з-під ворожого ярма.

Щоб вандавати ворогові якнайдовжшуданіх ударів і в той же час бути для нього якнайдовжшуданіх, утруднявати йому боротьбу з нами, ми створюємо методи національної боротьби: творимо національну організацію, діємо у глибокій конспірації.

Сун відкладає загальні методи боротьби з ворогом як основні чи єдині методи національної боротьби. Ми знаємо, що якщо б ми зважались тільки того, що нам дозволяють розуми законів окупанта, то ми в наші боротьбі ніяк не могли б поєднатися з ворогом. Боротьба створює тільки такі закони, які в нелюдській тільки йому, а не законному народові. Крім цього, ми б ми навіть добилися якихось здобутків в могаданій ділянці, то через те, що ці здобутки будуть добре ворогові відомі, він, ворог, завжди може легко їх знищити, зникнути. Сун поборює погляд, що ніби то український народ повинен якразостовити тільки деякі можливості і старанно розвиватися марним шляхом в ділянці освіти, народної просвіти, господарства, культури і т.д. Такий погляд у галичині вважався застатком УНДО та інших українських односторонніх партій. Без насильницької, збройної боротьби ніхто ніколи не здобує і не здобуде.

Коли підійшли в СРСРському союзі деякі ходи і іншої можливості для ведення національної боротьби. Коли не в козачий Союзі можна було думати про деяку боротьбу загальними методами, то в СРСР про це навіть не приходить до розмови. Історична змалуга Сун показує в тому, що вона створює міцну національну організацію, яка успішно може стати спротивом безліччю імперіалістам.

4. Як, націоналісти, вважаємо, що основним шляхом, за допомогою якого може бути побудована Українська держава, є український народ на українських землях. Тому ми говоримо, що основну ставку в наші боротьбі ми ставимо на власні сили українського народу. Ми знаємо, що справжній, повну самостійність народ може вибороти собі тільки самий. Ніхто другий справжньої самостійності поневоленому народові не дасть. На чужу допомогу нам небезпечно рахуватися. Другі держави розпочнуть війну з СРСР майже тоді, коли це їм буде вигідно. Вони можуть таку війну розпочати майже в будь-який час. Що тоді було б з українським справом, коли б ми не вели нашої боротьби? За той час зовсім іншим успішним б наш народ до цієї війни вступив, його собі підкорити, до в довічний момент не було б просто йому про Україну думати. З еміграцією, коли вона не одрається на боротьбу народу у власній країні, ніхто не рахується. Та й як же виглядає б заходи еміграції в напрямі відбудови Української держави, коли на українських землях вже ніщо про самостійність і не думати бачити з еміграцією. Представники народ, який бореться, який веде активну загальну боротьбу, тоді їм /еміграції/ не легко вести загальну політику: тоді другі люди, які цікавляться даною країною, можуть навіть погодитися на довічний умовах такої країні допомогти. Чужина загальна боротьба, таке дух справді піднесений і померення національної свідомості, захоплення революційного духу і революційної влади в народі. Доказом цього є успіхи, що їх у 1940-42 рр. нашої боротьби добило УНДО і Сун на таких відстах забутих українських землях, як Галичина та Буковина. В такім стані

мірі, а ми, напевно, активної визвольної боротьби ширше віднаємо та піднесемо національну свідомість і резолюційного духа, а такі самі мірі відсутності такої боротьби це свідомість посягає, обирає, руйнує. Це також ми можемо добре спостерігати в тих місцях, де ми, наприклад, де наша боротьба з силами. А для цього визвольного народу ширше національної свідомості народних мас - це ширше першорядної уваги, це основа основ існування народу, основа основ нації на краді майбутньої нації.

З усього на всі ці моменти ми, націоналісти, з нашої боротьби ставимо в першу чергу на власні сили українського народу, на саму боротьбу ширше до окремих, спеціальних статей в цьому посібнику.

3. Ми, націоналісти, організуємо і ведемо активну визвольну боротьбу на українських землях на нових умовах, т.б. незалежно від того, хто, який окупує нашу Україну, і незалежно від того, де саме ми пахне нам прихотіться такою боротьбою виступити. От, наприклад, в більшовицькому, виведінському СРСР умовина для ведення активної визвольної боротьби з нацистами: гірше на наші умови для визвольної боротьби на землі сьогодні немає. Та, не зважаючи на це, ми залишилися на українських землях, в українському народом, щоб тут активно боротися за нашу незалежність. Ми, націоналісти, наша Організація не помагала українському народу і українським землям ніколи, хоч би навіть мовити як важко нам і не приходилося. В. Сіма 1940 р. коли то західну Україну окупували більшовики, ми, націоналісти, наша Організація залишилися на Україні одним організованим і діяльним самостійницьким силою. Білі і інші українські політичні партії на нашу саму боротьбу в таких важких умовах і розв'язанні, за першої більшовицької і, потім, німецької та німецької окупації проміняли і членів цих партій не тільки не вели ніякої боротьби, але навіть не робили ніякої національної роботи. Бачте, а нах більшовиками без опротиву виступали і німцями на своїм, або швидше в тармах, коли більшовики вступили в Україну, всі землі, ці люди, ми і в 1939 р., майже всі втекли на еміграцію. Ми, націоналісти, не відступили перед окупантами, ми рідше і більше зустрічаємося з цим, до цього нас заставляє наша почуття національної честі, національної гідності. Обов'язком кожного патріота України в боротьбі з ворогом, який зовні, а не перед цим ворогом тікати. Ми знаємо теж, що така політика - найдоцільніша, найрозумніша політика. Коли в сьогодні на українських землях не було нас, нашої Організації. - Україна була в справі цілком підкорена і опанована більшовиками, більшовиками без цілком труднощі зробили в народом усе, до їм тільки зацікавилися в. Коли в сьогодні, на сьогодні році окупції більшовиками Україна, Україна далеко не не підкорена ворогом, не опанована нам, коли на українських землях продовжує діяти міцна і широка українська самостійницький резолюційний рух, - то це наслідок саме того, до ми, наша Організація намагалися організувати активну визвольну боротьбу на українських землях за таких умов.

4. В напруженні цілей нашої боротьби, в напруженні цілю майбутнього внутрішнього ладу в українській державі, як теж майбутнього міжнародного ладу, ми, націоналісти, враховуємо всі нові і передові досягнення людської душі і людської практики. Ми не тримаємо висади "старина не рухимо, новина не вводи", а навпаки, скоріше там, де це потрібно, де це старина в нас вивело перестаріла і опорожнені, ми готові її, на старину, надати і викидати з катти, щоб давати місце новому, доступнішому, здоровішому. Таке, наприклад, наше ставлення до вже перестарілого на європейському ґрунті капіталістичного суспільно-економічного ладу. На його місці ми хочемо побудувати новий суспільно-економічний лад - безкласове суспільство. Зали ми, однак, ставимо на точку зору такої чи іншої ідеї, ми добре провіряємо її під кутом потреби українського народу, України, під кутом прихотності її можливості її застосування у нашому Україні, ми, націоналісти, в рідше проти таких ідей, які могли б суперечити інтересам українського народу і України, їх борю. Їх силі, їх здоровому розвитку.

5. Ми, націоналісти, наша Організація ставимо дуже високі моральні вимоги до наших членів. Членом ОУН не може бути будь-хто: членом ОУН можуть бути тільки люди вірні.

ОУН виступає найсильнішою утрату на характер, на ідею людей. Ми, націо-

правда, не в усіх випадках потрібно для визволення однакового ступеня національної свідомості і політичного вироєнення, однакового ступеня і здійсненого політичного керівництва. Нерідко ж ми свідомі народи і зі слабшою політичною організацією можуть здобути визволення, а біля свідомі і з сильнішою політичною організацією не здобувають визволення. Успіх залежить тут також від сили протавника, бо силами протавника треба протиставити відповідні власні сили. Коли виступили сили зброї або вони виведені до рішального бою у невідповідній час, приходить поразка. Тому, якщо ми свідомі народи перемогли, то це означає, що в їх умовах їм вистачило власних сил. Якщо ж біля свідомий народ програє, то це означає, що в цих умовах він має не стільки власних сил. В 1918-20 рр. такі були умови, як Англія, Франція, Італія, Латвія, Литва, чи навіть менші від нас народи, народи могли здобути незалежність через ряд інших причин також тому, що вони за своєю національною свідомістю, політичним вироєненням, ступенем організованості політичних сил отримали велику силу. А в 1917-21 рр. зброєю рахували на власні сили, а також розбудували свої сили, і не отримали бажаного результату своєї програми. Її інші причини цієї програми, хоч і можуть бути важливими, не є основними.

І що означає в сьогоднішній боротьбі нам, коли нездатні вороги українського народу - російсько-більшовицькі загарбники до всіх сил українського народу - національну свідомість, викоринати всі прагнення до самостійності, коли воїна часом русифікують нас і найбезглуздіше знищують всі прояви національно-політичного життя? Це означає те, що справе визволення відбудеться в нас на довгі роки, бо ми втрачаємо те, без чого визволення не можливе, тобто національно-політичну свідомість і організовані політичні сили /політичну організацію/.

Отже, ми ставимо на власні сили тому, що тільки вони вирішують нашу долю. Не дурить визволення поневоленого народу, тому, що цього вимагають умови.

Борючись на своїй власній шкурі український народ намагається і в інших країнах, а саме, до визволення нас ніхто не має, ніхто не помагає, до визволення треба самому боротися. Ставить /організується/ на чужі сили, надіється, до визволення прийдуть інші держави, без якої власної боротьби - це найбільше небезпечне ризик для наших визволення українського народу /як і кожного поневоленого народу взагалі/.

По-перше, справа нашого визволення може бути цілком балдуном для інших держав. Так, наприклад, банду заставили до наших визволенням Англія і Сполучені Штати Америки /США/ в 1918-21 рр.

По-друге, інші держави можуть принести нас у жертву своїм власним інтересам. Це треба пам'ятати, що інші народи керуються тільки своїми інтересами. Коли якийсь народ допомагає іншому народові, то не тому, що він бачить горе цього народу, а тому, що або хоче не допустити до розриву сил свого противника, або хоче пошкодити сили свого противника, або боїться того, щоб самому не пограти в неволю. Тому, ми бачимо, що сьогодні світ, і думати інакше, значить, закривати очі на життя, значить, бути сліпим. А, якщо, що сліпий ніколи не вибере правильного шляху, а якщо до нього впровадять, то, отже, треба мати відкриті очі і дивитися твердо на світ, як тобто не рахувати на чужі сили. Замість того, як прийняти

одна держава інший народ в жертву своїм інтересам, може послужити отаким прикладом Франція до наших визволенням Англія в 1918-21 рр. А саме, своїми політичними міркуваннями, Франція в той час отримала за сильну допомогу Росії, як можливого свого союзника проти німеччини. Але, однієї себе нечисто себе передбачувати союз Росії з німеччиною, Франція не могла вважати до утворення союзу Польщі, як протавника німецько-російському союзі. Тому Франція рішуче виступила проти угоди між Англією, Італією, за її планами, полясаючи і Польщу, і Росію. Таке становище до нас визволення боротьби в 1918-21 рр. Франція дуже значило на нашу програму в цих роках. Це треба пам'ятати, що в той час Франція грає першорядну роль в колі великих держав, а не так, як сьогодні, другорядну. Інша справа, що за ці свої комбінації Франція в 20 років пізніше дорого заплатила, - заплатила утратою своєї самостійності 1940-44 рр., утратою свого становища першорядної великої держави сьогодні.

По-третє, ставлення на чужі держави може закінчатися звичайною зми-
ною поневолення. Так, напр., в 1941 р. в результаті гітлерівського "визво-
лення" на Україні зминилося тільки російські і польські гноблення. В 1943-
44 рр. в результаті фашистського "визволення" від гітлерівців зминувся
старі російсько-польські загарбники.

Отже, ми ставимо на власні сили українського народу тому, що ми пере-
конали, що звільненням нас ніхто не зможе, ми звільнимо, ми ставлення на чужі
сили перевіряє справу, звільнення на провал, бо чужі держави може звільнен-
ня може бути байдуже, вони можуть прагнути нас в жертву власним інтересам.
Вони можуть також наново нас поневоляти. Ми глибоко усвідомили великі
слова несі України: "Хто сам звільняється, той вільний буде, хто звільнить,
в неволю візьме".

Але, що ми не ставимо на чужі сили, не означає, що ми відкидаємо всяку до-
помогу, всяких союзників, це не означає, що допомога інших народів для по-
неволеного народу не є ніколи можливою. Але, така допомога є можливою, і для
поневоленого народу вона представляє велике значення. Напр., завдяки допомо-
зі транції, Англії, США в 1918 р. чехи могли по віках неволі вернутися до
самостійного державного життя. Завдяки цій допомозі самостійність
в 1918 р. здобула також Польща. І тому ми не тільки не відкидаємо союзни-
ків, а навпаки, шукаємо їх. Ми відкидаємо тільки таких союзників, які
хотіли нас поневоляти. Але, шукаючи союзників, ми не надіємося виключно на
них. Ми не йдемо на ласку жодних союзників, а шукаємо допомоги, що вип-
ливає з їх взаємних спільних інтересів. Шукаючи союзників, ми рішуче
організуємо власну боротьбу, бо це показує нам знати союзників і отри-
мати потрібну допомогу. Хто бореться, тому і помагають. Ми розбудовуємо
власні сили, бо це дозволяє нам мати справжніх союзників, а не опікунів.
Сильні народи мають завжди союзників, слабкі народи мають тільки опікунів.
А це означає опіку, наш народ добре знає. Коли народ сам не бореться
за своє звільнення, йому і ніхто не допоможе. Про нього бач боротьба не-
вільні знати не будуть. Той факт, що перед 1917 р. наша визвольна боротьба
була ще дуже слабенька, що ми робили тоді лише перші кроки, був причиною
того, що інші народи мало до знали про нас в 1917-21 рр., коли то ми
розпочали боротьбу за посудову власної держави. В той час інші народи
легко вірили наклепам наших ворогів, що жодної України і українського
народу немає, що Україна це австрійська і німецька задумка. Або, що при
таких умовах, вони і не думали про допомогу Україні, а допомагали на-
пр., Польщі, визвольні повстання якої були всім відомі. Дивно, власне, бороть-
ба 1917-21 рр. відкрила перед світом Україну, визволив український народ
на міжнародне поле.

Отже, ми ставимо на власні сили українського народу тому, що це дозво-
ляє з'явити нам справжніх союзників, дозволяє знати їх добре, тому, що
це справу потрібної нам допомоги ставлять на твердий ґрунт.

Дуже важливим чинником для визвольної боротьби поневоленого народу
є "з'являються" сприятливі обставини. Вони можуть основно полегшати боротьбу
і уможливити її успішне завершення. Сприятливі обставини створюються в
наслідок суперечностей між продиновими державами, в наслідок війни держа-
ва-поневолявача з іншими державами або в наслідок внутрішньої слабкоти
держави-поневолявача. Напр., визвольна боротьба греків, болгарів, сербів
мала всі ці три сприятливі обставини: турецька /отоманська/ імперія була
внутрішньо цілком загальна, війни Росії, Англії, Франції хоронили поспалюва-
ти і розхитували до імперію. Звідси, суперечності між правлячими колами
Англії і Росії були причиною, що обі ці держави погодилися на самостій-
ність Греції, Болгарії, Сербії, бо Англія не хотіла допустити до того, щоб
ці країни зайняли Росія, а Росія знову, щоб їх зайняла Англія, а поміж-
тися також не могла. Заневажно, що з цих суперечностей греки, болгари
і серби тільки скористалися. Але, не зважаючи на всі ці сприятливі обста-
вини, греки, болгари, серби здобули звільнення тільки тому, що вони ба-
гато героїчно боролися, що вони завдяки цій боротьбі мали настільки власних
сил, що могли ці догідні обставини використати для завершення своїх
звільнень.

В 1917 році в результаті революції в Росії український народ отримав
дуже сприятливі обставини для здобуття звільнення. Але він їх тоді не

використає. Тодішні керівники не піднесли до відповідного ступеня національної свідомості і політичного виродження мас, не створили армії, тобто не розбудували власних сил і тому молода українська держава мусіла впасти перед поразителієм силами ворога. За те в 1940 р. в європейське не- догідних обставинах український народ під керівництвом Богдана Хмель-ницького розторопив могутню Польщу і створив власну державу - Польську Республіку. А ми? доконати того тому, до чого ми виступили, до потріб- ні сил до виведення тоді у нього був.

Як бачимо, то при найсприятливіших обставинах можна не зробити виве- дення, коли не станеться і не розбудується власних сил, а при несприятливих навіть обставинах можна зробити виведення, коли станеться на власні си- ли і їх розбудується.

Отже, ми ставимо на власні сили тому, щоб могли використати кожен спра- влявну нагоду для завершення наших національних завдань, бо знаємо, що зли- дього сил, навіть незалежності умови, завжди.

За протаві своєї історії український народ виявив незвичайну кативдот- ність. навіть в найчорнішім добі своєї історії, а саме в XVIII і XIX ст. ст., ми не тільки не перестали існувати як нація, а навіть зростаємо і чисель- но, і територіально. Сьогодні український народ нараховує понад 40 міль- йонів. Сьогодні український народ і за своїм числом, і за значенням сво-єї території, і за своїми багатствами належить до найбільших і найбагаті- ших народів Європи. Це протаві цілої своєї історії український народ ви- дав великі творчі здібності і волеюсмі почуття. Ми вивчили їх і ово- годні. Український народ належить до числа найкультурніших народів. І ми ставимо на власні сили українського народу, бо вірамо в кативдотніість українського народу, в його творчі здібності і волеюсмі почуття, бо ми переконані, що український народ має всі передумови для того, щоб зробу- ти незалежний і жити як вільний і рівний народ серед інших вільних і рівних народів.

-----000-----

О. Горновик

З чим ми можемо і хочемо жити?

Ми можемо жити тільки з тим, які не заперечують ніякого права на вільну і незалежну державу, які признають нам це право не на словах, а на ділі. Ми можемо жити тільки з тими, які не мають загарбницьких планів щодо нас, які не намагаються нам свої "опіки", свої "допомоги", до нас практично означає тільки поневолення. Тому ми боролася проти німецьких загарбників, а ово- годні боремося проти російсько-сольєнницьких.

Ми хочемо жити разом з усіма волеюсміними народами світу, бо ми призна- ємо за кожним народом право на вільну національну державу, бо ми прагне- мо до намакціоніної співпраці у всіх галузях між вільними народами. спів- праці, енергії на добровільності, рівності і взаємному пошануванні своїх прав. Ми хочемо жити разом з усіма волеюсміними народами світу, ми хочемо жити у дружбі з усіма вільними народами, ми хочемо намакціоніної співпраці- вати з усіма народами, бо ми вважаємо, що вільні національні держави для всіх народів, тісна дружба і співпраця між народами - це найсправедливі- ші і найміцніші основи міжнародного миру. Лише така над забезпечить мир між народами, забезпечить повний розвиток для всіх народів і держав.

Ми хочемо жити з усіма поневоєними народами СРСР: білоруськими, латві- ськими, литовськими, естонськими, молдавськими, грузинськими, абхазсько- абхазськими, вірменськими, народами цимічного чекету, доводили, індійські, оаіру, серед-ньої Азії. всі ці народи ділять разом з нами однакову долю, у нас один ворог, у нас один і ті самі цілі. на ґрунті нашої однакової становища, на усвідомленні нашої спільних інтересів куватимемо сьогодні між нами справжню дружбу, яка стане основою спільного протавіольєнницького фронту, яка стане наріжним каменем нашої співпраці після здобуття виведення.

Ми хочемо жити разом з російським народом, але при умові, що російський народ перестане бути знярядом в руках єврей-большевицьких загарбників, що російський народ стане на шлях боротьби проти кремлівських поневоле- вачів, що російський народ будуватиме свою державу тільки на своїх власних землях. -іх нами і російськими правдами є всі передумови до націоніної

співпраці і сьогодні, і в майбутньому.

Ми хочемо йти разом з усіма новоназграними народами: польським, румунським, чеським, словацьким, мадярським, болгарським, австрійським, а також з народами Сходу. Ці народи сьогодні наші цілим універсальним єдиним європейським європейським "визволенням", ці народи вже зрозуміли більшовицькі плани, і найбільш їх прагнення сьогодні в оккупованій Росії, а також в інших частин Європи. Це це створить найкращі передумови для нашої антимілітарної співпраці і дружби з цими народами.

Ми завжди погоджувалися на боротьбу спільно з усіма народами ССР і народів нашої новоствореної російсько-більшовицької імперії, а також з європейськими народами. Це під час кінцевої ситуації ми виходили до утворення єдиного фронту боротьби проти гітлерівських і більшовицьких поневолення. У цих умовах народи всіх воюючих народів, на зразок в цьому випадку велику роботу: проведено карку політично-романовської імперії, утворено при УГА національні відділи народів ССР, а 21-го листопада 1943 року на чолі ініціативної підпункту і Конференції поневолених народів Європи і Азії. Заверження цих змагань в утворенні в 1945 р. Антибільшовицького фронту народів /АНФ/, до якого ввійшли як народи ССР, так і народи новоствореної Європи.

Ми хочемо також йти разом з усіма народами нової Європи і Європи. Народом західної Європи, Америки, Азії, цілого світу противіть сьогодні та сама небезпека, що 30 років тому отримували всі народи ССР, в 1940 р. - Японія, Англія і Франція, а місця закінчення війни народи Європи і Південно-Східної Європи. Ми перестерігаємо їх перед цією небезпечкою і кличемо їх до боротьби проти російсько-більшовицької імперії. Ми знаємо, що до цієї боротьби діло неминуче, але чим народи світу присутність до цієї війни, тим більше окладатимуть жертв. Дійсно, правильним нахилом сьогодні в утворення єдиного фронту всіх народів, поневолених і загрози російсько-більшовицької імперії.

-----000-----

П. Подгале

315101

ЩО В СЕРАВНІ НАЦІОНАЛІСТ-РЕВОЛЮЦІОНЕР

Український націоналістичний рух в сучасному значенні цього поняття виник наприкінці XIX і початком XX ст. в програмі РУН, до II /партиї/ як відомо, очолював перший великий самостійний відродження України /Михайло Михайловський, яке було в а г а т о т а к а х і д е н, які ми зустрічаємо і в сьогоднішній програмі ОУН. Означе, союз, о с м о р в а е і д е о л о г і ч н е о ф о р м л е н н я український націоналізм дістав чинно на I Конгресі Українських Націоналістів у Відні в 1929 р. Тоді цей український націоналізм остаточно оформився в рух о а г а - х - н о а а х и з: на I Конгресі утворено ОУН.

Зід цього часу український націоналістичний рух діє в Україні і як ідейно-політична течія, і як революційна організація.

Період від 1929 р. і аж до сьогодні - це період найбільшого росту українського націоналізму, в ці роки в Україні, особливо в західній, націоналістів ставало дуже багато. Ідеї українського націоналізму здобували, як і продовжувать далі здобувати, дуже багато коло визначців, перш за все розростається ОУН.

Що є справжній націоналіст-революціонер? Що має право до цього імені? Справжнім націоналістом-революціонером є тільки той українець, в тім же та думка, яка: а/ визнає всі ідеї українського націоналізму, погоджується з його програмою, і б/ бореться за здійснення ідей українського націоналізму в рядях ОУН.

Далі того, що була справжнім націоналістом-революціонером, — замало тільки не жана ідеї українського націоналізму. Це багаторіч тому назад переконувала, що "вирішай дії — і мій", доки б український націоналізм мав особу тільки прайм-візаві, практичні націоналістичні ідеї, які не зважали б своїх особливих виступах боротьбу за здійснення наміщаних особу ідей. — Він був бачивши тільки ідею — те чітко, тільки ідею-похитанням мислем, а не чіткою ідеєю — бачивши, ухвалюючи, привносивши доборіт, здійснювати виступ до перемоги, туди перемогли, виступати. В цьому випадку про перемогу нашого руху не могло б бути і мови. Іто тільки знав ідеї українського націоналізму, а не бачивши, а не бачивши — тої в ідеї націоналіст на словах, а не на ділі, тої на ідеї-наміст справжній, націоналіст-революціонер. Ідеї, які знав націоналістичні ідеї, ми, значить, не можемо відмовити права до ідеї націоналіста. Та на в цьому випадку мусямо дати, що маємо до дії ідеї в націоналістичному на словах, а не в націоналістичному справжньому.

Мого трагичного такий випадок, що хтось мав сказати: я вважав свої ідеї українського націоналізму, державності з його програмою, але я мовивши боротися за здійснення цих ідей, але я хочу боротися за ці ідеї самі, самостійно, а не хочу бути членом СДП, а не хочу, щоб вони хтосьбудь наказували. Така думка, що вона вже з білими партіями націоналістом, а те, що тільки окремим ідеї українського націоналізму і в той же час не хочу активно боротися за їх здійснення, - також не є поодиноким, справжнім націоналістом. Справжній націоналіст знає, що боротьба неорганізована, боротьба одинцем, боротьба "одинаків", ніколи не дасть білих результатів, що перемогти можна тільки боротьбою організованою, що тільки в нас є рух, коли б ми не мали організованої і адміністративної армії, а тільки таку "армію", в якій кожен революціонер діє на власну руку, на свій розсуд, не-смакує в цьому випадку наш рух тож не був би ніяким силою. Внаслідок цього ми не могли б зібрати ні на які успіхи в нашій боротьбі. На боротьбу розрізненнях, відокремленнях один від одного "одинаків" для перемоги, а боротьба адміністративною, міцно організованою армією. Тому то справжній націоналіст радо вступає в Організацію, радо підпорядковується дисципліні Організації, радо виконує всі накази провідників.

В поняття українського націоналістичного руху входять і всі ті націоналісти, які активно борються за відновлення ідей українського націоналізму, і всі ті, які тільки вживають націоналістичні ідеї. Кожен націоналіст-революціонер повинен тому завжди добре пам'ятати, що в українському націоналістичному русі можуть бути три категорії націоналістів: а/ націоналісти тільки на словах; б/ націоналісти "середняки"; і в/ справжні націоналісти-революціонери. Найвищий тип націоналіста є той націоналіст, який активно борється за відновлення ідей українського націоналізму в чинах своїх.

до них з'являються особові набиваючі та націоналіста. Кожен мисльовець повинен бути готовим до того, щоб захистити свою думку до того, щоб число вірних націоналістів, число членів ОУН постійно зростає.

це цілком історична справа боротьбистів, зокрема, переможний похід українського націоналістичного революційного руху. Цей озвізаний історичний шлях українського націоналістичного революційного руху промочив, будучи в безперервній боротьбі проти всіх та кожної форми опрощення - країн та їхніх агентів, будучи в безперервній боротьбі проти всіх проявів націоналістичності з боку з-поміж українського пролетариату, отримавши різноманітні, протинаціоналістичні теорії, та проти різного роду українських опортуністичних партій і груп, безперервно організуючи вільно-революційну боротьбу за єдиний український націоналістичний рух і, рятуючись, формувалася своя ідея, своя програма, своє тактику. В своїй боротьбі український революційний націоналізм наповнив свої переломові моменти історичні перемоги, в результаті чого боротьба українського націоналістичного революційного руху за єдиний український керівний вільно-революційний рух сучасної України, в результаті цієї боротьби український народ сьогодні може в вірній і оптимістичній думці уявляти собі майбутнє; ми знаємо, що дане майбутнє вже недалеким.

Про зв'язок цей основний шлях українського націоналістичного революційного руху зчитався кожен історик. Дійсно добре міг знайти історію українського революційного націоналізму, мотий в ідеї, націоналізму, саме як слід зрозуміти, ніяк не можна це означити вранням чи боротьбою, нім чи правдивим шляхом ми знаємо, як це ми в героїчній послідовності відомої нам гасло "добро української нації - навіки навіки". Цією героїчною мислю українського революційного націоналізму, ми лише будемо горді, а того, що ми - учасники цього руху, що ми - борці за волю і ідеї українського революційного націоналізму, ми лише це ризиком перемогли в тому, що тільки борючись в ідеї українського націоналістичного революційного руху ми знайшли своє служіння справі вільного України.

Підступивши до написання історії українського націоналістичного революційного руху, ми необхідно висуваємо собі деякі основні, підставні правди про нього.

Український націоналістичний революційний рух в його сьогоднішньому вигляді, тобто український націоналістичний революційний рух, це його сьогоднішній репрезентувач єдиний на українських землях, в політичній націоналістично-і соціально-вільно-революційний рух, який має свою власну ідею, свою власну програму, свою власну тактику, політичного і соціально-економічного устрою в майбутній незалежній українській державі та програму міжнародного ладу, свою власну стратегію і тактику вільно-революційної боротьби.

Характерною рисою українського націоналістичного революційного руху в тих його боротьбах за духовне відродження українського народу, за відродження героїчних рис у душі українських людей, до їх вільних вільних духовно-політичних демократичних вільних, за героїчне світосприйняття, за героїчну мораль. І цією то праця українського націоналістичного руху окреслюється не тільки як політичний, але і як духовно-моральний рух.

Вороги українського народу, а тех людей, до яких слід на розуміти в українських відносинах і на розуміти сирітського характеру українського революційного націоналізму, часто допускають певні помилки в оцінці цього руху. Цієї вороги називають це український фашизм, приписуючи їм такі самі ідеї та ідеї сирітності з німцями і італійцями сирітності. Це цілком брешня про український революційний націоналізм. Цей рух є революційним і вільно-революційним, а не вороги вільно-революційного і демократичного, а український націоналістичний революційний рух є проти вільно-імперіалізму, а за свободу вільних національних держав усіх народів світу, за демократію. Часто тех неінформовані люди називають націоналістами всіх українців, які тільки є за вільно-революційну Україну.

це теж невірно. з іншими українськими самостійницькими партіями та групами український націоналістичний революційний рух мав не тільки спільного, але ідею самостійності України. Ціла низка українських націоналістичних революційних рухів часто відрізнялася від цих партій і окремих ідеологів, і знову програшом, і своїм поглядом на методи нашої боротьби.

Український націоналістичний революційний рух вродився з вісних прагнень українського народу до національної і соціальної волі, з вісних прагнень українського народу до незалежного державного життя. Здійснення цих прагнень український націоналізм зробив найвищою метою своєї боротьби.

Український націоналістичний революційний рух вродився теж з історичних традицій українського народу. На протязі своєї тисячолітньої історії український народ до моменту виникнення українського націоналізму через багато сторіч хва мав державним життям; в I - XII ст. ст. в Київській та Галицько-Волинській державі, в XIV - XVII ст. ст. - в Польській Республіці. Український народ цю свою пам'ятать про ці періоди своєї слави, український націоналістичний революційний рух вернувся у свою боротьбу шлях, щоб вернути українському народові його давню славу, славу князів і козацьких часів, славу Богдана Хмельницького і Богдана Імеліньського, щоб знов вернути йому державу і вічне життя.

Український революційний націоналізм виник тоді, коли український народ вже розпочав боротьбу за свої національні права, за свою національну існування. Ця боротьба тривала від кінця XVIII ст. до кінця XIX ст. в історії України називається періодом нашої національної відради. Та до моменту виникнення українського націоналізму, тобто до кінця XIX ст., передові українці того часу не зуміли це в наші часи способом організувати вільних українців українського народу, не зуміли в наші часи способом політично сформулювати його прагнення; вони не зуміли поставити перед українським народом правильної політичної мети.

Це історичне завдання виконав український революційний націоналізм. Спиралося на славу історичне минуле українського народу - в боротьбу, на досвід історії всіх народів - з другого боку, та у наші часи який спосіб відзеркалює потреби і прагнення українських мас - з сучасного боку, український революційний націоналізм продовжує, на мету вимагає повного українського народу повинна бути побудова Української Самостійної Соборної Держави. Гасло Української Самостійної Соборної Держави із справедливим політичним та економічно-соціальним устроєм український революційний націоналізм зробив своїм найвищим гаслом.

Український націоналістичний революційний рух від початку своєї діяльності і досі до сьогодні проїшов довгий шлях ідейний, і організаційний еволюції. Історія українського революційного націоналізму - це вже сьогодні історія багатьох десяти років, багатьох організацій, партій та груп, історія довгого і складного ідейного розвитку.

Прибравши на протязі свого розвитку різні організаційні форми і об'єднуючись новими ідеями, український революційний націоналізм у своєму ідейному змісті має, проте, певні ідеї, які за час свого розвитку націоналістичного руху не тільки не змінилися, але й постійно з'являються для нього ідеями о с н о в и м и. Такими ідеями є в першу чергу: а) ідея Української Самостійної Соборної Держави на українських етнографічних землях, до її території у випадку українського націоналізму з наслідком української патріотизму, та б) ідея революційної боротьби проти опрощення. Завдяки цим український націоналізм має національний принцип основним принципом життя людського суспільства.

Саме цей момент - опірність основних ідей в різних організаціях в різні часи - дає нам право говорити про український націоналістичний революційний рух в Україні, починаючи вже від кінця XIX ст., і дозволяє віднести до історії окрему цілість із загальною історією вільних українців українського народу за останнього півстоліття.

2. Перші кроки українського націоналістичного революційного руху
Український націоналістичний революційний рух виник на межі XIX і XX стор. на східно-українських землях, де була тоді під окупацією царської Росії, тобто, на лівокарпатній Україні. Як він склався?

Починаючи від кінця XVIII стор., український народ увійшов у період свого національного відродження. Розвивалася українська література, писали казки українським народним мовою, поновилися праці про українські народні звичаї, побут, досліджували українські народні пісні, розпочалися дослідження особливо згадані, над українською історією, почали розвиватися українська наука. Все це в результаті привело до відродження національної свідомості серед шарових освічених українців того часу та до пробудження цієї свідомості серед українських народних мас.

У відродженні національної свідомості українського народу перекладали значення мали писемні глибокими українським патріотизмом та самостійницьким і революційним духом твори І. Шевченка. Шевченко з захопленням мав картини з минулого України - з часів козацької боротьби проти татар і турків, проти польських та московських окупантів, з часів Гетьманщини, Байдаччини, з її великим обуренням і невдоволенням від російської політики царської Росії щодо України, коство осуджував козака Хмельницького за його Берестекську угоду з царською Росією, українських панів та освічених людей згадував до братерського, людського ставлення до селян, до національної солідарності, коство виступав і нап'ятував всіх релігій, ко суралося щодо української національності, та згадував, які на однім гріз окупати Росією Україну. Завдяки до цієї, революційної боротьби та визволення, та національному самостійництву, намітив беззастовість, наслідок гонимого українського громадянства, нап'яту прекрасним і в той же час легким поетичним слогом, вірші Шевченка були доступні і зрозумілі для найширших мас українського народу. Частинка "кобзаря", український народ відірвався ося, свідомий собі свою національну окремішність, захоплювався його ідеями самостійної України, згадував свою історичну свою відроджену український народний пісок в Шевченку, як свою прагнучи. "І вилучив з того бору / тощо з усього на її політичний, самостійницький зміст - ред. / поезія Шевченка має для нас епохальне значення: вона зробила з темної етнографічної маси націю, вона розбудила на згадки можливість існування українського руху як "нідеміо-російського пролітаріату" / р. Олександр /, Баро Шевченко є тому д у х о в а н н я м о а т ь к о м українського націоналістичного революційного руху. Із самостійницького та революційного духу його поезії трохи пізніше вродилося перші самостійницькі націоналістичні політичні організації в Україні.

Завдяки до цієї своєї безсумнівної успішності на полі відродження національної свідомості українського народу, на полі розвитку української науки, літератури, культури в цілому, український рух на цих землях протягом цілого XIX стор. мав одна думка серйозної справляти: він був майже виключно лише рухом к у л ь т у р н и м, тобто рухом, який собі ставив на політичні, а тільки культурницькі цілі: боротьбу за права української мови, за розвиток української культури, - і відмовлявся від боротьби політичної, а має на увазі передові українці того часу не думали про боротьбу за відокремлення від Росії, за свою державну незалежність. Названа політика українських "культурників" походила лише не в тому, що усімним єдином, відмовлялися від усіх згаданих до самостійності, від усього "українського об'єктивізму".

Зрозуміло, що, будучи тільки культурницьким рухом, не ставивши перед собою завдання боротьби за національно-політичні права українського народу, український рух того часу не задовольняв усіх потреб українського народу. Він не спроможний навіть на те, щоб лише визначити кожному месту український звільнення згадані. Також жоден не міг бути справді тільки культурний розвиток українського народу. В умовах такої окупації, а там більше в умовах окупації України російсько-царськими імперіалістами, ніякі серйозні успіхи на полі культурного розвитку були не можливі. В цьому бачила переконувала українських "культурників" вся політика

російсько-царських окупантів. Так, наприклад, в 1863 р. царський уряд видав гонимий указ, підписаний царським міністром внутрішніх справ, який забороняв видавати популярні книжки українською мовою в тієї думки, що, мовляв, "це сухо, нема і рука людська ніякої української мови". Цей указ видав пошам укр. аз підписом царя Олександра II, який забороняв було друкувати українською мовою не тільки книжки, але й українські театри під протекти, ставати українські театральні труппи, опісля українських пісень, цими указами царський уряд виступив унеможливленням української культури української мови. Та й не до самої війни свобода культурного розвитку прагнув український народ. Він прагнув до повної національної, політичної і соціальної свободи. А до такої свободи український "культури" його не вела.

Але певний, апогістичний характер українського руху від початку проявив до великої душі позитивних моментів. І ось у чому. Багато українців, до того ж значально людей революційних, зовсім не погоджувалося з царським режимом і в той же час не мали змоги вести активну боротьбу проти цього режиму в рамках українського руху в період його виключно тільки культурницького характеру, виключалося в ряди російських революційних організацій. Отже, в принципі свободи ведення /а апогістичної/ треба вважати саме за основну недолікованість /а апогістичної/ руху трітій багато найкращого українського елементу на користь. Чому, в роки України позитивних сил. І ось у чому, організувати тільки до культурної роботи і через те не могли відмовити на свої актуальні політичні питання, до їх висувано ходило життя українських мас та колоніальних українського царського режиму, український рух там тільки залишав тільки цю дію. Невольно в Україні російськими революційними партіями та організаціями, які, в протязі українському руху ставали своїм владним силам відповідала на всі питання соціального життя мас і політичні царту, щоб тільки чимось мобілізувати народ на боротьбу проти царського режиму. Але, до такої ситуації на Україні мали певну змогу позитивна боротьба зовсім багато виводження ідеї і організації російського революційного соціалістичного руху. Не було симбіотичного ринку і неспівпало для України мови, на відміну ідеї російських соціалістів підляти в першу чергу українська єврейська молодь. Таким чином, український рух певний ізолювався від мас, від народів, самий змушувався до неспівпало турбувати інтелігентів "культури" і врівніти та над українськими масами адоративна російські соціалісти або абстрактним чином закінчили українські соціалісти, до них зовсім обставинах обичає одні і те саме. І ось у чому, переслідуючи тільки культурні /неполітичні/ цілі, виступаючи проти великих думок про самостійність України, українські "культури" відбирали українському народові великі перспективи розвитку, зовсім призначували його на вічну кволю. Кожному ясно, що це не був той шлях, який був потрібний українському народові.

Так з трудом проходила собі дорогу серед українського народу думка про необхідність боротьби за національно-державне визволення України, за побудову української держави.

Та до переставлення українського руху на шлях політичної боротьби, а так до вимоги сформулювання самостійних цілей українського народу, мусіло прийти неодмінно. Не була внутрішня закономірність усього українського національного відродження.

До політичної боротьби за самостійну Україну першою став українська студентська і середняцька молодь, велико впливові групи інтелігенції, вони захоплювалися його ідеями і мусіли виступити на її шляху боротьби з клятою. І виступили, виступили в інших містах - виступили в Україні повстання та інші гуртки молоді, до яких перш за все самостійницькі обличчя.

Найвиштовхувалися ностальгія між молодіжкою українського народу з ідеєю Михайловської. Ця група Михайлівської самостійницької організації політичну боротьбу українського народу за самостійність, і тому цілком законно вважалася основоположником українського націоналізму як політичного революційного руху.

Першою організацією, до своїх гачок проходила в часі самостійності України, в таке товариство української молоді виступив Україна

так і червоні /російсько-соціалістичні/ імперіалісти. Червона Москва почала репресії проти українського населення та українських революційно-різ-самостійників; карні експедиції, врання. В туру похідства найжорсткі-а провідників РД, між ними міхоловських. З другого ж боку, російські со-ціалісти, прізвучи до того, що українці боронили в рідних і чужих країнах, намагались розкохати мовчу українську самостійницьку партію і оспради-ли. Вони підсадили у ряди РД своїх агітаторів, яких в 1922 р. відправили до-биком перемешувати РД на "українську соціал-демократичну коопітативну партію" /УСДР/. на партію у всьому Києві на російськими соціалістами і були проти відокремлення України від Росії.

Най сильні були для міхоловського діяння ударом, але того не змогли. До ви-ходів і тарми він почався праця назово. Змінив хід своїх дій: думців і закарлю нову українську самостійницьку політичну організацію під назвою "Українська Народна Партія" /УНП/.

УНП розгорнула широку пропагандистську діяльність. З цієї метою ви-дає і поширює на всій Україні наліганий листок "самостійна Україна" /друкувався в м. Бердичеві на Румунії/.

В "десяти заповідях УНП" говориться:

"Одна, єдина, неподільна від сарпатів аж до сарпату самостійна, відома Україна - це національний і воукраїнський ідеал. Немає жодної українсь-ка дитина тямить, що вона народилася на світ не не, щоб здійснити цей ідеал.

Всі люди твої брата, але москвіти, яких - це вороги нашого народу, вони вони напуть над нами і знищать нас.

Угоди і пакоти узгоди української мови. Для всіх друзів твоїх, які діти твої не поганять твоїх мови мовою туніци-госпиталів.

Не віддай України своєю байдужістю до міжнародних інтересів.

Не робай реверанс-відступником.

Не окрадай власного народу, прізвучи на ворогів України.

Не бери собі друга в чужині, бо твої діти будуть твої ворогами; не приймай з ворогами нашого народу, бо ти додай їм сил і міцності; не намагайся укупі з гнобителями нашою, бо арештом будеш."

На шлях до визволення України УНП дивилася як до боротьби за свободу, кидая гасло боротьби за господарську незалежність українського народу, віддавая потребу передачі української землі в руки українського селянина, а також до організації українського робітництва окремо від чужих робітни-ків.

В передовій статті підписаної гасла "самостійна Україна", з 1-а ви-сиди вересня 1909 р. : "міхоловська нагода:

"виступаючи в інтересах широких українських мас, кажемо, що цей народ, власним силами нагородив собі самостійну Україну, бо знаємо, що тільки під тією умовою ніхто не зможе влову замахнутися над Україною, а тому відверти всілякі, всі добра з рук українського народу. Самостійна Україна має бути тією системою, там великим, новим гасломом вісноту сарвом, у яко-му координатся всі думки і бажання радів, селянства, щоб стати цілком, всіх українців, щоб стати людьми-громадянами нового світу".

В той час, як УНП вели організаційську і пропагандистську роботу, для бо-гової роботи при УНП powsta окрема особа терористична група під назвою "Оборона України". Керував нею Віктор Шеловський. "Оборона України" від-родила традицію активної боротьби України з ворогами і відпочи-кувала підій під революційних амій.

В 1909 р. Москва відкучила 200-ті роковини битви під Моголавою і ро-ковини Береставського договору. До місця України царський уряд ставив пан"ятими московським царем і генералом - там, що оларо і підступно загарбав Україну. "Оборона України" відсадила в цю ітру багато чужих пан"ятників. З Києва під командуванням поручника адьютанта відбувся демонстраційний організаційний виступ українських роковів. Так революцій-ним виступом своїх найжорсткіших силів український народ закликав, що він не посягається з московським пануванням на Україні, до чому дивилася московське врано.

УНП проіснувала до 1917 р. В цьому році, з уваги на зміцнення померання серед українського громадянства соціалістичних ідей, вона перейменувалася

на "українську Партію Соціалістично-Самостійників", головною метою її боротьби з диким самостійництвом України.

Водночас з народженням ідеї Самостійної України і виникненням етнічної революційної самостійницької боротьби на Схід, між російсько-царською окупацією, проходять подібні процеси і в Галичині, під австро-угорською окупацією.

Самостійницькі настрої галицьких українців формувалися в боротьбі проти таких двох головних протидій українського відродження на цих землях: проти москвізму та галицьких москвофілів. Вихристівська група мавиричів поміццю становила в Галичині /в руслі польських "ліліїстів" була величезна земляні маси/, а так само, впадає на вістрь-угорський уряд, почав воїни можливі спосіб старим галицьким національним відродженням галицьких українців, диктата української релігії. Другим ворогом українського руху була галицька москвофілія. Ці реалізації процесів полягає, що вони не тільки українського народу, вони тварини, до галицьких українців, як і українців східні, - не таме вітні адимого нагамого російського народу і до чому українців не треба ні окремої літератури, ні окремої мови. В політичному відношенні вона була як прилучення Галичини до царської Росії, після чого москвофіліський рух, очевидно, був підтримуваний царським урядом, і ці "води" москвофілів були шкідливими агентами Росії, наслідком чого галицьких українців вела так боротьбу проти російського зловливу суверенітету австро-угорщини, проти т. зв. "рутенства" галицьких українців. Цілий процес, який вивів на формування самостійницьких настроїв галицьких українців, маю до відродження українського народу на Схід, особливо у творі величезних та інших східно-українських письменників.

Аж на Східній Україні, під російсько-царською окупацією, так і в Галичині, під австро-угорською окупацією, самостійницьким і революційним духом пройнялися молоді українська студентська мова. В 1900 р. студент М. Січинський у відкату за терор, отримавши польського адміністратора проти українського галицького населення в своїй навірні, почав боротьбу з українським галицьким, почав врятувати Козацького. Ця боротьба за український університет у Львові, українське студентство бачило в цій боротьбі викликову, активну участь. В 1910 р. на об'їздах у львівському університеті в боротьбі в польських комуністичних гала одні з провідників студентства Адам Кошко. Студентська боротьба злилася з боротьбою самостійницької боротьби.

В боротьбу за права українського народу в Галичині влилася народна маса. Зокрема ж, втягались в цю боротьбу галицькі селянство. Ця боротьба проти польських великих землевласників за свої права на землю, за справедливу оплату праці, проти експлуатації і катування.

За цими організаціями народних мас до боротьби за свої права вступили масові політичні партії галицької партії: "Українська Галицька Партія" /утворилася в 1900 р./ та національно-демократична партія /утворилася в 1909 р./ . Оскільки, хоча ці партії в своїх програмних політичних доповідях далам автономії тоді не на Мала, велику роботу на полі національного освідомлення українських галицьких мас та їх організації проводили так різні культурно-освітні та економічні організації та товариства, особливо ж "просвіта" /новотина в 1867 р./ .

Дійсно-політичний завершення цього національного підйому українських мас в Галичині, зокрема ж підйому народної студентської маси, відбувся в 1900 р. в Львові на публічному студентському візиту у Львові, який, до "українська мова" була боротьба тільки за самостійну Україну.

Зустрічався ця цим двома величезними історичними подіями - зад проголошенням русла боротьби за самостійну Україну від Росії і під Австрією. - відомий український історик Д. Дорошенко пише:

" В 1900 р. , на двох протилежних кінцях української землі українська мова землекристувала своє правління до самостійної України як національного ідеалу: в Львові і Львові М. Міжовський виступав реферат на цю тему і в часі самостійної України було виступити в ситуації; а у Львові на публічному візиту українського студентства, після реферату з цього ж тематичного, при загальному одушевленні масо прийнято резолюцію, що його

ідеалом в отвоєній Україні. Самості вої України".
В останні роки перед війною в Галичині широко розвивається організація жібок емігрантсько-протипожежних, а на ділі націоналістичні товариства /"Во-
кіль", "Віра"/, постанавляючи організації молоді націоналістичного харак-
теру "Лист", суто націоналістична організація "Сучасні Українці". Вої ці орга-
нізації і товариства вже свідомо готувались до того, що у складній момент
стануть до відстоювання до отвоєної на націоналістичну незалежність України.

Висхідний етап світової війни в 1914 р. український народ зустрічав із
значними очікуваннями на нові своєрідні націоналістичні відносини: на нові від-
носини націоналістичної свідомості, на нові культури, на нові націоналістично-
громадянські організованості. Та порівняно до тих можливостей, що їх
мала із собою перша світова війна, ці очікування були різко зменшені.

Націоналістичний рух українського народу того часу був переважно свідомість
українського самостійницького тавору. В тому числі і національна свідомість
українського націоналістичного руху. Різко борючись за самостійність, Украї-
ну було відсутнє передовим українським патріотам того часу, крім того, крім
дівати роки першій світової війни і серед українських кіл було було
не мало популярне. На яке така доля всіх ідей: хоч би вони були і націо-
р-дові. Хоч би вони у найправильнішій формі відображали інтереси і
потреби даного народу чи середовища, то для того, щоб вони народом накріпа-
лися серед даного народу чи в даному середовищі, потрібна деяка
довгий час. Тоді було і в ідеї самостійності України. Самостійність політич-
но-адміністративного українського громадянства того часу, головним чином старшого,
налогового класу, було в душі "культуризм", була думка про федерацію
з Росією чи, як в Галичині, про автономію в межах Австро-Угорщини. Мала
частина української інтелігенції, головним чином молоді, як ми вже
не раз згадували, діяла під впливом протинаціоналістичних ідей російських соці-
алістів і в результаті цього на перший план висуваючи соціальні питання
а не національні. Українські соціалісти були так зв. федералісти і Росію
до того ж український рух в цілому проваджував себе на державно-ад-
міністративній історії готували українському народові незалежності. У
року для кожного націоналістичного мислення.

В м. березні 1917 р. в Росії, в Петрограді, відбувся революційний переворот.
Царство самодержавство, утворивши Тимчасовий Уряд. В даний час проваджува-
ли різні українські організації та громадянські кіла утворили Центральному
Галу, але не вела на себе провадження інтересів українського народу та
найвище керівництво усім життям в Україні.

Назавсім, ми цього і слід було очікувати з урахуванням тих історичних
відносин в Україні. Центральна Рада мала в цілому очікувати в
руках українських соціалістичних партій, гаслом яких була не націоналістично-
державна самостійність України, а перемога соціалістичної революції в ці-
лій російській імперії і федерація України із соціалістичною Росією. Іде-
я цього було проголошено влітку 1917 рік, рік величезний для України
можливостей. Українські соціалістичні партії отримали на ґрунті самостійнос-
ті України лише після того, як по більшовицькому перевороті в Петрограді
в м. жовтні 1917 р. російські більшовицькі очолювали ескадрону війни
Центральної Ради. Коли під безпосередньою загрозою загрозивши ксе-
р-шовицьким більшовицьким, 2. січня 1918 р. Центральна Рада проголосила
свій історичний ІІ. мінерал, який прокламує незалежну українську
Народну Республіку.

Універсал Центральної Ради з 2. січня 1918 р., до ким проголошено само-
стійність України, має першочислене значення в історії відродженої України. На
цього поголосили всі члени Центральної Ради української націоналістичної,
які репрезентували всі суспільні верги українського народу під впливом
російської окупації. На якого народилася всі ті українці, які на держав-
но були проти самостійності, за федерацію з Росією. Це означало, що русо-
самостійності українців стало гаслом усіх, а в українському виступі, - гаслом
переважної більшості українців цих земель. Це означало, що український
самостійницький рух перестав бути рухом тільки деякої частини українців,
а став рухом усього українського народу.

цей історично-державно-національний крик вперед українського народу був відчайдушним, безмірно-політичним, перемогом українського націоналістичного руху, український націоналістичний рух перавав відомий ідею самостійності, перава в ідеї цієї ідеї новіа активну боротьбу проти окупантів, перава ідею промагував і обстоював. життя націоналістичне підмурало, до український націоналістичний рух іде правлячим напрямом, до вік вірно відображає бажання і потреба українського народу.

В рік візання український народ арава свій черговий історичний крик вперед. 22 січня 1919 р. в Києві промела проголошено абданамі захіно-української народної республіки, до утворення і листопада 1919 р. в українських землях під Австрією, в українському народному республікані на східно-українських землях в одній українській народній республіці. Так, відоміна-он і обстоюючи закріплюючи серед українського народу ідею самостійності всіх українських земель, ідею самостійності, раша самостійності було так завжди найвищим гаслом українського революційного націоналізму.

Українські націоналісти під проводом М. Міхновського, хоч і не були їх багате, арава після шибку революції в Росії розгорнули живу активність доклада створення української армії. Українські націоналісти знали, що тільки збройна сила вирішить про те, буде Україна самостійною чи ні. За ініціативою М. Міхновського та товаришів у Києві арава в першій дві революційні творились "український військовий клуб ім. Б. Колюбаки", заходами якого відбувається перший український військовий клуб, до на кісню вирішено розпочати українізацію частини української армії. Ідею українізації царської армії відбувся другий військовий клуб ім. Б. Колюбаки, в якому учасниками 200 делегатів, які репрезентували понад і мільон українського народу. Учасники клубу, настроєні самостійниками промовами Міхновського, наголошували на центральну галу, щоб до відоміна до армії провадили рішучу самостійницьку політику. Міхновський і товариші мали так живу участь в організації першого українського полку ім. Колюбаки, до організували в м. листопаді 1917 р.

В акції творення української збройної сили українські націоналісти мали проти себе не тільки чужинців-окупантів, не тільки російських імперіалістів, але і більшість українських соціалістів. Багато хто з українських соціалістів уважав, що в Україні армія неперісна, що в Україні, як і в Росії, повинен бути побудований соціалізм, а при соціалізації армії не повинна існувати. Тому так заходи націоналістів не могли дати бажаних результатів. А в 1917 р. були всі умови для того, щоб організувати таку армію, яка була б в силі відбити всі зазіхання московських загарбників на нашу землю. І саме в першу чергу в цьому відношенні, себто коли йдеться про організацію української армії, 1917 рік був українськими соціалістами трагічно прогавнований. Не маючи власної міцної армії, оточена з усіх боків ворогами-загарбниками, мохота українська держава встояти, очевидно, не могла.

Ірак власної міцної і дисциплінованої армії; вирішуча політика українських соціалістів, не такім довгим часом аравали, як до ім-бути - за самостійності чи за федерації; захоплення значної частини української інтелігенції ідеєю "воєнською революції" та іншими неадорними інтер-націоналістичними і паніфістськими утопічними теоріями; попередня невідомість українських мас до боротьби за самостійність - в одного боку, та загарбницька і підступна політика історичних ворогів України - в другого, не дозволила українському народові перемогти самішати свою жваву боротьбу 1917-20 рр. і зрештати свою незалежну українську народну республіку. В 1920 р., після підписання польсько-більшовицького перемир'я, це фактично перестало існувати. Уряд був в С. Петербурзі не тільки опинився на еміграції. Вся Україна опинилася знов під чотото окупанта.

3. Українські націоналісти не сачають зброї. Від УНР до ОУН

Унарок української народної республіки, невдача ймовілянах арагань 1917-19 рр. не зламала волі українського народу до незалежного державного життя. Український народ знов і самовольно боротьбу не припинив. Він її провадив далі, в нових умовах новими методами.

В 1924 р. польська поліція сиріпала свої акції проти дія УВО. В міс-
снці логому їй заважали зловати одшу Ласаравову, головному кур'ярку і роз-
відчаця УВО. Їїна була героїською смертю на катівських тортурах, не втрачаю-
чи жодної таємниці. На тиремній стіні залишили кривавий напис: "За кров,
за слово, за рідну, - борися, верни нам державу! - Віра, віра, віра, віра".

На протязі від 1924 - 28 рр. діяло до багатьох сутичок УВО з польсь-
кою поліцією, переведено насюк на пошту біля м. Богородчан, на поштовий
уряд в м. Івано-Франківську, на підатковий уряд в м. Долина, агентам на президента Пото-
мі Войцеховського, вбито польонізатора українських акцій хутора Собін-
ського, організовано масові демонстрації в 1928 р. в жовтні роковини
проголошення української держави в Галичині, насюк на пошту з човни та
багато інших акцій.

1925-27 рр. - це роки енергійної діяльності УВО на міжнародній арені.
Перебуваючи на кордоні, Головна Команда УВО мала широку пропагандистську
акцію між чужинцями, провела значну організаційську роботу серед україн-
ців в Америці і других країнах.

В 1929 р. перед львівським судом ставило 16 членів УВО /Ласаравський
і товариші/. Своєю мушкетерською поведінкою вони викликали авторитет УВО.
Для пропаганди ідеї революційної боротьби проти окупантів та ярини
вільних захарів УВО виділяла журнал "Сурма". В ньому вона закликала
народ готуватися до нової збройної розправи з порогами, до боротьби за
самостійну Україну.

Крім підпільної УВО, в період 1920-28 рр. постоїла та дія ряд інших поді-
гачих організацій та груп, які з уявою на свої ідеї мали націоналістичний
характер. Зараз після 1920 р. постоїла "Українська Карти Національної Ро-
боти". Вона видавала журнал "Заграва", до якої много об'єднувалися поді-
гачні дії, публіцисти, письменники. "Заграва" редагував Д. Домков. Значало
до неї пішло і "Трудовий Карти". УВР перетворювалося на "Українське На-
ціонально-Демократичне Об'єднання" /УВНО/. Прямим керівником УВО
планувала вести загальну боротьбу проти польських окупантів в селі, в
загальному громадському житті. Іа завжди опортуністичний УВНО /вона по-
чала заперечувати доцільність підпільної боротьби і була тільки за го-
ротьбу легальною/ перебрала ці цимми, змисла цілий ряд організацій
націоналістичної мови. В Галичині утворилися "Сюзе української Націона-
лістичної Молоді". На еміграції в Берліні утворилися "Легія Українських
Націоналістів", що видавала журнал "Державна Нація". В Ірландії утворилися
"Організація Українських Націоналістів" з журналом "Національна Діла".

З сігом часу керівники УВО моря глибоко переконалися в тому, що орга-
нізація такого типу, як УВО, отже цілісний організація суто військового
характеру, організація без жодо окресленої ідеології та політичної програ-
ми, - що така організація не як слід не відповідає усім наслідкам потре-
бам української визвольної боротьби того часу. Діляк. З. доповнює виступав
з ініціативою утворення революційної визвольної політичної організації з
виразно окресленою ідеологією, політичною програмою та революційною такти-
кою, організації, що була відомою в потягові мірі і зовсім, і політич-
ном. Цього вимагала вся тодішня політична обстановка в Україні.

Не з'являв мірі як потреби безпосередньої боротьби проти окупантів,
цього вимагала та ж тодішня потреба одорожжана внутрішньо-українських
відносин, головним чином в Західній Україні. Як же ж виглядала ці відно-
сини?

Крім таких позитивних проявів українського життя того часу, як загаль-
ний ріст національної свідомості та активізація багатотисячних україн-
ських мас на фронті визвольної боротьби та легальної національної роботи,
було в цьому житті і немало негативних явищ. Діляк частини української
інтелігенції на всіх українських землях, під усіма впливами, ділі
перебувала під впливом неадекватно зрозумілих і, внаслідок цього, ривково-
вих з національного погляду ідей інтернаціоналізму /на тут помітало сві-
домо запроваджені соціалістичні мооди агентів з радів т.зв. КС/О/Т/. На
частини інтелігенції помітало виваля за чорночергове завадані україн-
ського народу боротьбу за його соціальне визволення, за його соціально-
економічну перебудову, а справі визволення національно-політичного наля-

Вся ця діяльність була підпорядкована одній цілі: своїм інтернаціоналістич-
ним поглядам, вона перетворювала національний момент у своїй політиці і цим
об'єктивно тільки допомагала окупантам доламати Україну. Інша части-
на української інтелігенції того часу, а тому часі також в західній кра-
їні і на еміграції, захоплювалася деякими спонтанними успіхами н.е. украї-
нізаційної політики большевизму в УСРР і перенала в освободженість: вона
готова була визнати УСРР як ту форму національно-державної організації,
яка в даний період нібито в дегривній мірі забезпечувала потреби україн-
ського народу. На ґрунті таких ідейних пошуків продовжували свою політиче-
ську діяльність українські соціалісти і радикали, ниростали нові партії і
зіб'єські партії і організації. Все це створювало для большевизму досить
прекрасний ґрунт для розвитку її агентур /шпиз/, н.е. соціально-грома-
дний Чортис /селя-100/. Через марше розростається в Україні опортунізм -
ідейний, політичний та життєвий. Цей рід легальних політичних україн-
ських груп в західній Україні почав розробляти теорію, що найважливішим шляхом
до національного звільнення є шлях поступової організації емоцій україн-
ського народу в рамках системи окупантів на всіх ділянках життя - політич-
ній, економічній, культурній. Ідея революційної боротьби проти окупантів
вони називали безумством, безвідповідальністю, дивацтвом. При цьому
участь у виборах до польського сейму і звільняв нов овор політику фактично
тільки до окреслених їм матеріальних деклараций і змів, українські опортуні-
стичні партії фактично проводили політику уступок окупантові, політику
примирення з ворогом. Вони не тільки не заважали українським мас до ак-
тивної визвольної боротьби, але в багатьох випадках їх від такої бороть-
би і відтягали. Невже, наслідком цього продовжували морально калічити україн-
ських людей. В значній частині українців продовжували проявлятися такі
творобини, для народу небезпечні, рясніші довірчість перед окупантами,
надмірне прив'язування до матеріальних, хоч би навіть смілих мізерних вигод,
матеріальних діб, престоювання себе до ринкувської ліквідації, мар-
шам, виключенню ворогові. З точки зору розробки визвольної боротьби
це все було зовсім дурне і небезпечне, незважаючи на певний національно-полі-
тичний підйом українських мас на було в цей час в Україні також єдиної,
спираючої соборної, сирякої коукраїнської політичної сили, єдиної маси
спираючої, конкретну визвольну боротьбу у коукраїнському масштабі. Існу-
чі в цей час в Україні політичні партії обмежувалися тільки до збору од-
ної зайнятки, гонимими чиним підпольської. Проводили політику примирен-
ня з окупантами, український самостійницький легальний табір, при цьому,
що був розбитий, розсереджений. В визвольній боротьбі між собою українські
партії часто були з-перед очей загальнонаціональні цілі. Всі ці пар-
тії стояли тож на позиціях неадекватного демократичного лібералізму і таким
образом узагалом майже на нормальний.

Лідерники УВО, а тож провідні люди інших націоналістичних груп та орга-
нізацій, здавали собі дуже добре справу з цих усіх неадекватних явищ, тоді-
шнього внутрішнього українського життя. Вони розуміли тож, що боротьбу на
визволення цих відносин може провести тільки п р а в д и в а о р г а н і з а ц і я,
при тому організації цілком в і д м і н н а від існуючих тоді
в Галичині легальних парламентських українських партій. Відмінними рисами
такої організації, єгідно з ідеями полк. С. Кошовця і друзів, повинні
бути бути: а/ ясна, здорова і національного погляду, здібна предста-
вити утопічному і в той же час огидному марксистському інтернаціоналі-
змові та іншим фальшивим теоріям, передова і д е м о к р а т и ч н а; б/ внутріш-
ній устрій на вірховий зразок; в/ організаційна будова під кутом
підвищення форм боротьби; г/ ставка на якість, а не на кількість при від-
борі кадрів; д/ суворе дисципліна, волево, наступальний дух, без-застреш-
на відданість справі визвольної боротьби, повна жертовність, принципо-
вість.

З метою підготувати утворення такої організації в 1927 р. в Берліні
відбулася і конференція українських націоналістів, а в 1928 р. в Празі
- її конференція. В обидвох конференціях взяли участь представники усіх
націоналістичних груп та організацій на українських землях та на коудо-
мом.

В 1929 р. у Відні в дні 28.1. - 3.11. 1929 р. відбувся I Конгрес
українських націоналістів. На цьому конгресі УВО та існуючі на українських

землях та на еміграції націоналістичні групи об'єдналися і переорганізувалися в таку організацію, проект якої висунув полк. Довгошлях, особю в революційну соціально-політичну організацію. Новоутворена організація приймає назву Організації Українських Націоналістів 20.04.17. на чолі ОУН І Конгрес поставив полк. Довгошлях.

І Конгрес Українських Націоналістів опрацював ідеологічні підстави українського націоналістичного революційного руху, програму та тактику визвольної боротьби ОУН. На було перше офіційне сформулювання теоретичних основ українського революційного націоналізму.

І Конгрес ОУН діяв і безумовно відклав всі бажання, злитися з іншими для українського народу інтернаціоналістичні вихідні соціалізму, і особливо його твердження в національному питанні. В основу своїх ідеологічних постанов І Конгрес поклав: а/ вчення про націю як певний і найвищий тип людської діяльності - зміст і змінення як суспільну якість; б/ вчення про національну суверенну державу як ту форму державно-політичної організації, яка єдина забезпечує народам найкращі умови для повного і всебічного розвитку всіх його духовних і матеріальних сил. Добро українського народу ідеологічні постанови проголосили мотивом усіх дій та завдань метов українського націоналізму. Найважливішим завданням повноваженого українського народу І Конгрес визнав боротьбу за свободу на українських землях Української Самостійної Соборної Держави. демократично-федералістичному партійному, "всім партійним та класовим угрупованням а їх методами політичної праці" постановою І конгресу протиставили ідею міцної всеукраїнської організації, протиставили "політику державничею без навішання їй партійного, класового чи класовобудь якого суспільно-групового характеру".

З точки зору ідейного розвитку українського визвольного самостійницького руху ідеологічні постанови І Конгресу мали такі особі факт першорядного історичного значення. Як ми на це вже вказували, в період 1917-20 рр. і пізніше, коли йдеться головним чином про Східно-Українські землі; вирішували в українському визвольному русі відображали соціалістичні партії. На цих партіях, хоч вони й виступали на ґрунті самостійності України, в бійній чи мирній мірі вихили різні інтернаціоналістичні ідеї російського федералізму, члени цих партій масового хиталися між ідеєю власної національної незалежності - з одного боку, а теорією інтернаціоналізму і політичним версієюським федералізмом - з другого. Сформулювали інтернаціоналістичних ідей позначався і на інших, навіть не-соціалістичних, українських партіях, в тому числі і на західно-українських. Зрозуміло, що брак власної ідейної як окресленості, брак власних тверджень ідейно-теоретичних позицій був елементом слабкості українських партій, причиною їх нерішучості в боротьбі за незалежність, а це, в свою чергу, робило складним і весь український визвольний самостійницький рух.

ОУН, озорена ідеологічними постановами І конгресу, звичайно в українській визвольній самостійницькій рух як перша і єдина сила з цілями, поступовим і радикально здоровим світоглядом і, внаслідок цього, як перша і єдина сила, здатна перемогти протиставляючи їм націоналістичним течіям на українському ґрунті. Прапор боротьби за Самостійну Україну означає, напевно, в певних, де хитких руках.

Далша історія українського націоналістичного революційного руху переразко пов'язується з ОУН. Діставши правильне організаційне оформлення, вирішально сформулювавши свої ідеї, український націоналістичний рух розпочав період свого нового, переможного розвитку. В якомусь часі він став головним самим визвольної боротьби українського народу, відсуваючи на задній план всі інші політичні партії українського самостійницького табору.

4. революційна боротьба ОУН в період 1924-29 рр.

ОУН поставила перед собою такі безпосередні завдання: а/ продовжувати на українських землях під усіма окупаційними вихідями революційну боротьбу проти окупантів всіма можливими засобами; б/ вивести українське громадянство з-під впливів каліфорних інтернаціоналістичних ідей і посланців; в/ боротися за звільнення на українському ґрунті агентури більшовицької Москви та інших окупантів; г/ боротися проти політичного опортунізму.

українських загальних партій; д/ боротьба за духовне відродження українського народу, за виховання його в дусі активного патріотизму; революційної боротьби та героїзму, боротьби проти хитрого спортулізму.

За період від 1949 - 57 рр. ОУН всі ці завдання успішно розв'язала.

У боротьбі проти нездорового інтернаціоналізму на українському ґрунті, ОУН вишуквала правильний погляд на націю, розвинула погляд про нібито підпорядкованість питання про національно-державне визволення питанням про визволення соціального, широко обґрунтувала konieczність акції протидії політичній, тобто konieczність підпорядкування цього в першу чергу справі визволення національного, відстоювала ідею солідарності всіх суспільних класів і прошарків народу в боротьбі за незалежність, на прикладі федерації т.зв. УРСР з більшовицькою Росією показувала шкідливість всякої федерації, а зокрема "федерації", накинених оком Москви, глибоко висловлювала думку про потребу зв'язувати визвольну боротьбу в першу чергу з інтересами українського народу, а не, наприклад, з інтересами "всесоюзної радянщини".

В результаті широкого наступу ОУН цілком підірвала в західній Україні впливи т.зв. ЛКСУ /комуністична партія Західної України/, ця партія була цілком підпорядкована Москві. Всі її політичні подвиги в тому, що розкавляла український визвольний самостійницький рух, поборювала його, отримувати українські маси брехливим пропагандою про "вільне і щасливе" життя українського народу в т.зв. УРСР, підготувати окупантів Західної України до вступу в Україну.

Боротьба проти КДБ як агентури більшовицької Москви, а тож проти соєтофілських настроїв деяких кіл українського громадянства. ОУН розкривала підступність солявницької політики щодо України, вказувала на те, що т.зв. УРСР в на ділі колючає Москву, розширювала, що УРСР не має і тих же прав, що інші новітні користувачі незалежних держав, послідовно викривала всі факти гноблення і експлуатації України з боку москворезко-більшовицьких імперіалістів, відважно і до кінця розкривала більшовицьку агентуру серед українського громадянства.

Виступаючи проти політичного розбиту українського самостійницького табору, проти розсварення українських партій і анархічного демократичного лібералізму взагалі, ОУН амагала до об'єднання всіх українських самостійницьких сил. Демократично-лібералістичним ідеям необмеженої політичної та індивідуальної свободи і партійництва ОУН протиставляла ідею дисциплінованої громадськості, кожний член якої жертвує певними особливими правами в ім'я загальної справи, протиставляла ідею народу, об'єднаного для визвольної боротьби в одній дисциплінованій політичній організації, керуваній єдиним проводом. Вказувала бездіяльності українських загальних партій, їхнім безустанним безплідним зборами, виборами, дискусіями, голосуваннями, маршамі тодішнього українського політичного життя ОУН пропонувала ідею конкретного чину, конкретної дії як єдиних справжніх вартостей, протиставляла концепцію організації, метов якої в на дискусії, збори, голосування, а саме конкретна, революційна ідея, концепція організації, побудованої на військовій зразок.

Широкий наступ повела ОУН також проти всіх форм спортулізму в Україні. ОУН переконливо доводила, що теорія маршої, органічної еволюції в справі націоналізму і націоналістичної теорія. В сфері окупантів логічним, мирним шляхом український народ ніколи не дістане таких успіхів, що інші бажали б. Будь-яке істотне значення для справи його національного визволення. Теорія органічної еволюції ОУН протиставляла ідею безпосередньої масово-революційної боротьби проти окупантів. ОУН донасувала, що саме така боротьба найшвидше наближує день національного визволення України. ОУН не проманила ні однієї нації, щоб викривати політику українських опортуністичних партій /голосним чином відкинула/ на політику поступок окупантів, на політику фактичного примирення з ворогом України. Сильно вдаряла також ОУН до всіх проявів життєвого опортунізму: по матеріялізмі модного життя, по загумінкованості українських людей, по їх покірності перед окупантами. Разом з цим ОУН ставила перед очі українського громадянства, особливо молоді ідеї вільної, героїчної української людини - не скореної, готової моментально активно захищати боронити честь і відність свою і свого народу, до кінця відданого справі боротьби за визволення України. Справі виконання

нової, героїчної духовості в українських людей СРН надавала такого само-го важливого значення, як і справі організації самої політичної боротьби. Найважливішим завданням СРН у її ідейній боротьбі була націоналістич-на преса та її видання - як легальні, так і нелегальні, видавані на украї-нських землях, або за кордоном. З легальних газет, виданих в межах по-ліції СРН, були добре відомі українському громадянству західної України такі, як: "Український голос", "Голос", "Давос" /де була одна і та сама газетно-журнальна група польської влади під одним назвою, вона почи-нала виходити під другою/. "Студентський шлях", "Ново Жито", "Самосвітлик", "Шлях молоді". В другій частині СРН часто писав також "Ісисти" редакції Дмитро Донцова. Співісно на західних землях виходили: "Листопад", "Ра-йон", "Вісник" та "Шлях" - підпільна газета для української моло-ді. За кордоном нелегально координувалося: "Господарство Мадії" - орган "ро-воду СРН", "Сура" - орган колишньої УВР, а потім військового журналу СРН "Українське Слово" /виходило в Парижі/. В обстановці окупантського гнету, що зростає з кожним роком, серед безпросвітності підневільного життя ра-воцінні видання СРН своїм виданням, бойовим і правдивим словом вира-жали злочинства окупантів над українським народом, кріпили народ в його вірі в неминучу загробну кінцівку, піднімали мільйони маси на активну визвольну боротьбу, формували новий, героїчний тип української людини. Ді-роко користувалася СРН також нелегальними листівками, чашками, брошурами.

В ідейній боротьбі СРН за опанування українського громадянства і проти ворожих українському народові поглядів і партій правдиво учасно всі ма-ри СРН. Члени СРН не пропускали ні однієї нагоди, де б вони могли виступи-ти з критикою ворожих справ і висловленням України теорії і поглядів, з про-пагандою революційних ідей СРН. З цієї метою використовували всі збори українських легальних товариств і організацій, всі сходили члени таких товариств, організовано спеціальні сходили, дискусії, зустрічі тощо. Члени СРН вели свою агітацію скрізь: по інтелігентських домах і в майбутніх сільських закутках, по робітничих квартирах та товариствах і в студентських гуртожитках, у відвідуваних землях українських установах і по вищих навчаль-них української молоді.

Ідейна боротьба СРН проти всіх ворожих українському народові поглядів і теорій, боротьба проти всіх партій і груп, що репрезентували і зраджу-вали ці погляди, закінчилася її повною перемогою. За короткий час відпали всі ціх партій і груп були цілком підірвані, вони отримали цілком іншого-мані від українських мас. Зокрема, змінилася всякого ґрунту між народами Північної та Імні агентурні соціалістичні угруповання в західній Україні. Укра-їнські народні маси морально орієнтувалися на СРН. В першій частині з впли-вом СРН, впливом опортуністичних партій були цілком малі. Українські народ-ні маси морально частіше і ширше приєднувалися не до того, до ім'я СРН, а до української доли до польської селян, а до того, до ім'я СРН. Під впливом СРН опанувала переважна частина українського селянства, робітництва, значна частина інтелігенції. Завдяки впливам СРН опанувала українське студентство, українська молодь в цілому.

Окремий розділ боротьби СРН в перших роках її існування становить її боротьба за опанування легальних українських культурно-освітніх, господар-ських, молодіжних та спортивних товариств і установ - боротьба за опану-вання "просвіт", кружків "Рідної школи", "Соколіз", кооператив, організа-ція "Сільського господаря" тощо. Всі ці установи і товариства до моменту утворення СРН були в руках українських опортуністів, які їх ви-роко використовували для пропаганди серед українських мас своїх помилко-вих опортуністичних теорій. СРН повела боротьбу за те, щоб вирвати ці уста-нови з рук українських опортуністів і щоб із змарида опортуністичної пропаганди перемінити їх на змарида націоналістичного, революційного впли-ву на українські маси. За короткий час СРН також цілком вигра-ла. В усіх українських легальних товариствах, головним чином на землях, переважним вплив здобув членів СРН. Вільність українських легальних то-варств і установ стала ефективною провідником революційних ідей СРН на-прямо від українських мас. Українських опортуністів же біглим ізо-лювало від українських мас.

В центрі уваги СРН завжди була безпосередня боротьба проти окупантів.

визволення боротися з окупантською владою і врятувати український народ. Як, наприклад, в 1940 р. він організував народну боротьбу проти коопіації західної України польськими елементами та проти великих польських землеволодієць. Завдяки цьому в Україні збереглися національні елементи, які в подальшому брали участь у боротьбі за незалежність України. Після Другої світової війни, коли Україна була включена до складу Радянського Союзу, він продовжував свою діяльність, організовуючи підпільні організації та борючись за незалежність України. Він також брав участь у національно-визвольній боротьбі в Україні та в інших країнах Європи. Після Другої світової війни він продовжував свою діяльність, організовуючи підпільні організації та борючись за незалежність України. Він також брав участь у національно-визвольній боротьбі в Україні та в інших країнах Європи. Після Другої світової війни він продовжував свою діяльність, організовуючи підпільні організації та борючись за незалежність України. Він також брав участь у національно-визвольній боротьбі в Україні та в інших країнах Європи.

польської поліції після масової наїзду в сородку, як єдино революціо-
нізувала українські маси їхня постава на отупих польській мірності. Бра-
так і тітки, як ретуган український народ на польській суд над групою
сталися банери і товариші в Варшаві в 1940 р. самосередні боротьба про-
ти експансії, ворогів постава членів суд у військовій боротьбі проти на-
сильства над судом амальтії чинна воїні патріотичної маси українського на-
роду.

Гімназією в наступних за ідеєю отупування українського громадянства
та самосередній боротьбою проти отупити суд розбудовувала власну свою
організаційні поведінку: будувала жароку і відно організації. Амальтії до мас-
штовпного поширення організаційної мережі, суд разом з цим у підпорітків-
стві судоро перетворення приману якості, а не кількості. При тому самосередній
ушкодження на моральні якості кандидатів: їхня ідеальність, стійкість,
дисципліна, революційність, активність, провідники раси. Такими чинами, а також
їх омилися найкращішіми з морального порядку елемент, до становило
найкращу заповнюку сили і успіху організації. Своє внутрішній лад суд пово-
дувала на військовий порядок. На чинірен суд, тобто найкращих чинірен, та
територіальних одиниць стоків планували зроста провідників. На них лежала
вона відповідальність за революційну роботу підпорядкованих їм людей і те-
риторіальних організацій. Кожен член суд зобов'язувався відшкодувати дисципліну.
Члени суд мусили бути постійно активні: вони постійно дієли ідеями, у-
вляти зовнішній завдання, крім цього, від кожного члена суд вимагалося
постійної особистої ініціативи. Будову міцної, дисциплінованої і згуртованої
організації суд завжди вважала за своє першочергове завдання. Суд опира-
ла на отупити, що саме така організація з найкращішими згуртованої боротьби.
першим і найкращішим елементом сили революційного суду. Члени суд істотно
відрізнялися від українських партійних членів, які, виходячи від своїх
членів тільки зовнішніми чиніренніми зносинами та розбудовували під час вибо-
рів на партійну лавку чи на партійного кандидата, не розраховуючи на свої
дієспівомісними партійними організаціями.

За короткий час майже вся Західна Україна покривалася судом. Судом під-
тримував свою суд та територіальних проведінку суду. У своїх судах суди чини
кожна і найкращі ідеологічно-політична та військова робота. Судом та
вона експлуатувала цілий ряд практичних революційних завдань. Судом у свою
виробничу на виконували в чинірен суду військово-політичних характерів. Судом
нах суду проведінку свою першу революційну школу тисячі і тисячі револю-
ціонерів. Тут вони вперше навчувалися своїм злібності, тут вони отримали
і отримували свою характер, тут вони зчинили збудування ідеології українсько-
го націоналістичного духу, а також революційної політики.

Дуже велику увагу суду приділяла, як і сьогодні крихітка, спирає вій-
ськового значення. Вважаючи, що український народ єдиний збройно, тільки
своєю зброєю окупувати в Україні, тобто тільки зброєю, а потім
суду практично до цього підготувалася. Крім військового навчання і збро-
вак, суду постійно організовувала спеціальні військові курси і перетворювала
практичні військові бригади. Також суду створила військовий зброї
було готова кадри військ і командирів найкращіших воєнних зброї
і регулярної української армії. Як помітка міліції реє, така робота
насамперед потрібна і дуже на свої. Найкращі спосіб суду такою
здобувала і напроваджувала зброю.

Наслідок цієї боротьби, до в Польщі були не найкращіші умови
для розпорядки військово-революційної боротьби, основним татом
суду до 1949 р. була Західно-Українська Земля /ЗЗЗ/. Мали, однак за
свою мету організації боротьби на всіх українських землях незалежно
від кордонів держав-окупантів України. Суду покладався своїм завданням і роз-
будовувала свої поведінку і на інших українських землях: в т.ч. в 1940-41 під
польською владою, на Буковині - під румунською окупацією і на
Закарпатті - під угорською окупацією. На всіх цих землях суду проводила
такою значущими організаційними та політично-пропагандистськими установами.

В 1940-41 рр. на ЗЗЗ суду повела рішучу боротьбу з комуністичними
елементами, що експлуатували у своїх зброї з державною допомогою про тво-
рення "народних фронтів". Судом з військовими комінформ, загально-
української комуністичної організації, а також з усіма т.ч. т.ч. т.ч.
елементами і расами з ними зчинили збудування в українських землях зброї

лідства українців, які /розходяться/ своїм дієвом мали систематично перебувати під різними об'єктами; д/ лідерів революції ОУН на ЗУЗ; е/ співробітників і їхніми діями українських урядових і економічних і для революційної боротьби серед мас. Високий також поставив її Ком-муналістський альянс в органі /революції ОУН "Ідеї і Чин", м. П., що вони були початок виконати.

[illegible][illegible]

В тому ж році встановили вояки ТУДЗ р. на Колісній, згодом СДУ Сетан почав організовувати перші збройні групи СДУ. Катер цих груп була оборона українського населення на нагірщині від елементів німецької жандармерії і збройних соротів проти гітлерівських окупантів, а також на захист української держави. СДУ виходила в період розгортання німецької збройної діяльності Соротів.

Черезбаром перед збройними групами ССН домігалися, щоб вони вийшли з міст, з Білорусі, з поліцейським відомством, який об'єднував партію, і вийшли в соціальному війні з німцями. Вони були зброєю "американської" промисловістю в розбудованні українських військ та індустріальних українських підприємств, промислів, що зброя ССН була була зброєю боротьби з промисловими підприємствами. Крім цього, треба було дати військам і поліції військовим, які, зацікавлені в війні до цього, до української, зброєю військ на службу до військ і зброєю військ на службу до військ.

...ідеологічний тиск, спрямований на переконання в підписанні угоди з Росією, і
діють українських патріотів. На жаль, на цьому ґрунті створені офіційною
діяльність СБУ, але вони в Україні не мають СБУ - безпартійних українців.

24
ції, що інколи члени чи симпатизанти інших українських національних утворень... всі вони в бірності вчинили вступили до збройних груп СС. Збройна боротьба проти окупантів, на-імнікована ССН, мала міжнародний, міжнароднонаціональний характер.

Саме який розвиток подій йшов по лінії боротьби ССН, ССН перш за все, як і завжди, до того, щоб проти окупантів в Україні - краще українські народні маси, а не сама тільки ССН, до того, щоб зрештою боротьба була виключно українською.

Ловки, воєнний характер боротьби проти окупантів мав некого організаційного оформлення, мав некого керівництва в утворенні відомої воєнної організації, тому що вночі 1-44 р. ССН перетворилася в свої збройні групи у воєнному подвійному розподілі збройну ССН українського народу - в українську - воєнну Армію /УНА/ - яка мала бути створена проти окупантів і до якої домаюванням, створенням же на українській території, а вимагано тільки на принципі відокремлення з території і відокремлення національно-ідеологічного українського народу. Учасником такої організації української території, готовий збройно боротися з націо-налістичним владом українців, без різниці націоналістичної приналежності. Безпосереднім завданням УНА була боротьба українського населення проти терору окупантів, і, найважливішим метою - наміре на відвоювання України від окупантів і забезпечення народу незалежної української держави, створення імунітету і революційності ССН, досягнення нових, великих перемог у розвитку національної боротьби українського народу - період...

Історія українського революційного руху, творення УНА проходить через етапи боротьби - серед боротьби не тільки проти підпорядкованих окупантів і всіх інших ворогів України, які, зрештою, домінували над рухом, але й серед ідейно-політичної боротьби проти української опортуністичної тактичної старанної воєнної боротьби, а також до боротьби проти нацизму. Схизма новосформованого на інтересах національної справи, а саме особистими - багатьма особистими своїми інтересами в німецькій адміністрації, і до картують і до міської переорієнтації, - української опортуністичної воєнної боротьби т.зв. "націоналістичної політики", наслідок воєнних УНА і комуністично-революційної боротьби змагань "національно-революційного" національно-свідомості. В своїй боротьбі проти ССН і УНА до перебірали в засобах, не обмежуючись тільки до воєнних на них до яких і до ідей, вони нерідко вдавалися і до таких негідних дій, як і до провокацій і надання /огіння і німецького пропаганду, деякі українські опортуністи творили, що УНА і ССН - це одна й та ж організація, яка до безпосередньої співпраці в гетто. Та ССН відстоювала ідеї, які УНА і українського революційного руху в цілому. Українські націоналісти пішли не на український опортунізм, а на ССН і УНА. Вони були опортуністами, в чому цілком і група А.Величка, потерпіла свою повну поразку.

В 2. зором 1944 р. відбулася III Конференція ССН. III Конференція широко обґрунтувала konieczність протинаціональної боротьби, гостро осудила всі форми співпраці українських опортуністів з німецькими загарбниками, похитала збройну боротьбу і закликало до її зупинки. Беручи до уваги відступ гітлерівських армій і закликаючи всіх українців до повстання проти німецької окупації, III Конференція також закликала, що ССН продовжувати свою національну боротьбу і у випадку нової окупації України нацистичними імперіалістами. В обставинах розвортання нової збройної боротьби - в одного боку, закликало йти на компроміс, УНА української опортуністичної - в другого, і настанову на крайню болючість і терпіння в третього боку, настанови III Конференції стали важливими політичними керівництвом організації, а з руху членів ССН цілком повністю зброєю у своїй боротьбі на перемогли ідей українського національно-революційного руху.

Влітку 1944 р. ССН приєдналася до організації збройних національних змагань під назвою Української Вільної Самооборони /УНС/ і в складній /назва УНС-м і на УНА, була тут в цей час сформульована деяка їхня обстановка -

ков, ніж на інших теренах/. Тоді також УПА поширилася на значну частину
Львівщини. Таким чином, повстанська боротьба, ініційована і
керувана ОУН, розгорілася майже на повсюдній території України.

У зв'язку з утворенням відділів УНС-ів в Галичині, ОУН прийняла престо-
ти особливе значення боротьбу з нахомлявшими опортуністичними татарами в
Галичині - в татарах галицьких опортуністів, які разом з німцями саме
прагнули до організації т.зв. ОУН-івської "галичини". Спиратися на ор-
ганізацію-так, що була, головним чином, у центрі, а їх руках. Галицькі опор-
туністи вели широку агітацію за ОУН-івство і протекція. Саме тут, на
галицькому ґрунті, ідея боротьби українських опортуністів проти УПА і
ОУН як пророка свої найгостріші форми. Та перемога одержалася на боці
ОУН. Українське населення, головним чином молодь, пішло за зброєю ОУН
і масово вступало до відділів УНС-ів, що в підсумку, в результаті, в пре-
сових відділах ОУН переконливо обаргументувала концепцію революційної
боротьби і цілком розбила першани опортуністів.

Важливим на утворення УПА як окремої організації, основний тиск
організації і керівництва збройної повстанської боротьби в квітні 1941 на
плечі ОУН. Тимчасово ОУН в УПА була дуже значна. Кількість членів Головно-
го командування УПА становили керівні члени ОУН. Головним командиром
УПА став Іван Проводу ОУН, один із найвідоміших українських революціо-
нерів Галичини. Там було і на тих члених члених командирів.
Іван, командиром УПА-Галичина /Полісся і Волинь/ був Провідом ОУН на цих
теренах Дмитро Кличківський - Іван Савур, командиром відділів і підвід-
ділів УПА в близькості відділів також були члени ОУН. Вони інше не мо-
ло ОУН. ОУН була там одним політичним керівником в "Хр" і "І" і "І" і "І"
збройної боротьби мало постійно в центрі своєї уваги і практично до та-
кої боротьби готовилися: входило командирів, проводило зброю, переводило
військові курси. Іко Кличківський про рядовий склад УПА, то був член ОУН
становив понад 50% загального складу. За ініціативою ОУН і про-
ти члених відділів участі об'єднувалися в УПА політичними. Члени ОУН
були завжди найвідомішим опором УПА, її моральним крієм. В своїй тер-
иторіальній організації - в побудові військового округу і т.д. в УПА в ана-
лізі мрі опиралися на організаційну структуру ОУН. Постачання зброї також
мало члених повністю на плечах територіальної мережі ОУН. Дорізно кажучи,
УПА як дітище ОУН не могла без своєї матері ніяк обійтися. Ця організація
організаційно існувала якнайтісніше спіралися, при чому морально усього бу-
ла ОУН.

Широка, масова повстанська боротьба, що велася без ніякої допомоги з
зовні, - з одного боку, і такі взаємозв'язки між УПА і ОУН, як не ма-
ло в'ясувалося, з другого, - ставили до ОУН вельми високі організацій-
ні, керівні та політичні вимоги. Тому сам винос ОУН піднявся, треба
ствердити, блискуче.

За допомогою ОУН УПА організувала цілий ряд курсів, на яких вивча-
лися сотні командирів - старшин і підстаршин УПА, сотні сотарів, радис-
тів, зв'язників. Утворено десятки різних майстерень - механічних, електрич-
них, ремонтних збройових, швейських, десятків габаритів, добувалося тисячі
відділівих членів того. Тому, що німі не вистачало на Волині і По-
ліссі майже ніяких промислів, майже ніяких підприємств постачання найнеоб-
хідніших товарів з Галичини. Все це робилося серед беззаставних боїв з
німцями, одержимих партизанами, серед научаного терору гестапо і
німецької адміністрації в цілому. Прямим політичним дієм ОУН і УПА
здобували для них моральні сили співати не тільки серед українців, але
і серед чужинців.

Спиратися на організаційну спіралися в ОУН, УПА в своїй боротьбі йшла
від успіху до успіху. Польових партизанів витісняло до найгірших
кутків. Знищено тисячі німецьких грабіжників-терористів, здобувано дек
тисяч нечислену кількість усього майна, зброї і амуніції. Від вик-
люченого контролю УПА організовано цілі райони Волині і Полісся, майже вся
територія українських барят, всі відомі масові та підпільні організації
Галичини. Однією контрентів, майже повсюди на роботі була майже ціл-
ком припинена. Фактично знаходився на цих теренах була не німецька адміні-
страція, яка сиділа в укріплених пунктах, а територія Проводи ОУН і ге-

історичній думці УНА.

У звільнених районах Волині і Поділля ОУН разом з УНА приступила до організації повсякденного державного життя: встановлювала місцеву державну українську адміністрацію, організувала шкільництво, кооперативи, службу здоров'я, зокрема ОУН і УНА впроваджували земельну справу на цих теренах. Між українських селян розподілено всі т.зв. німецькі гірничі та і лісові, ворських українському народові польських колоністів.

На окрему увагу заслуговує політика ОУН на відношенні до суоїх в Україні впродовж та до всіх інших намісництвах, що в 1942-44 рр. перебували на території. Коли йдеться про суоїх впродовж, зокрема польських, то ОУН була за відкидання всіх суоїх непорозуміння з-поміж суоїх впродовж у даних повсякденних обставинах і за встановлення тісної співпраці з боротися проти суоїх ворога - гітлерівської німеччини. Соціальний політик, одначе, не дозволив добитися уніфікації у цьому відношенні. До більшої, як ми бачимо, польські колоністи ніколи не опинилися в німцях і разом з ними по-польськи сприймали над українським населенням. За таку свою нерозумну поведінку полякам прийшлося більше заплатити. В результаті соціальних акцій УНА, спочатку в Волині, а потім і в Галичині, були накинута тісна боротьба українському народові польських колоністів. Політичних уніфікацій добилося ОУН у своїх оточуваннях в містах. Мадяри, перебуваючи на Україні як ватажки німців, в результаті переходили з ОУН і УНА зайняли нейтральну позицію на відношенні до українського національного руху в українському населенні. Було немало випадків, що мадари активно допомагали УНА: передбачали заборони, відмовляли спроби, повідомляли про облоги тощо. Успішно проходили також розмови ОУН з т.зв. Трансільванією в представників румунських партій.

На території, в складі німецької намісничості, в т.зв. національних батальйонів перемішувалося так багато представників поновлених більшовицьких держав народів - грузинів, азербайджанців, туркменів, казахів та ін. Суоїх впродовж з суоїх впродовж ОУН і УНА закладали передумови на суоїх впродовж спільної боротьби проти гітлерівських і більшовицьких імперіалістичних власних націоналістичних держав. В результаті такої боротьби суоїх впродовж національних батальйонів почали масово переходити на суоїх впродовж. В УНА опинялося також багато втікачів з німецьких таборів для полонених. За ініціативою ОУН з усіх цих передбачених отримувалося при УНА окремі національні відділи в власних національних командуваннях. В даних УНА отримувалося також італійці, болгарів, сербів, румунів, євреїв. Багато суоїх впродовж з УНА і подібно український народ, що не хотіло помістити УНА навіть тоді, коли їм для цього давали можливість.

В липні 41 - 25 серпня 1942 р. відбулася з'їзд з націоналістичних політиків в ідеологічному розвитку ОУН - III націоналістичний з'їзд (1942 / ОУН). На з'їзді брали участь представники ОУН з усіх українських земель - з Волині, Поділля, з Києва, Дніпропетровська, Одеси. Серед учасників з'їзду було багато українців із західних областей, що врятувалися і виховалися в умовах суоїх впродовж милької дії опортунізму. III з'їзд був парадом справді всукраїнського з'їзду ОУН. Найважливішим зводилося з'їзду з його програмі соціальної.

Програмні постанови, тобто програма ОУН, сформульовані і прийняті III з'їздом ОУН, встановлювали тієї ідеологічної еволюції, що проходила в ОУН впродовж цього періоду її боротьби в обставинах другої імперіалістичної війни, в обставинах боротьби проти більшовицьких і німецьких окупантів в Україні. Паралельно відображення цієї еволюції були постанови III з'їзду ОУН в 1942 р. - даними етапами цього розвитку були політичні постанови I, II і III Конференції ОУН.

Головні ідеї, що лежали в основі програми ОУН, такі:

- українська самостійна соборна держава без помічників, капіталістична та без більшовицьких помічників, самодержавна і інших національних держав;
- система вільних національних держав усіх народів, яка дасть людям справжню свободу як політичну, так і економічну і соціальну;
- зняття імперіалістичних і імперіалістичних, до яких належить народ повсюди в культурно і політично та економічно і всі народи;

- побудова такої влади в незалежній українській державі, яка своєю найвищою метою має уникати служіння інтересам народу, а не своїм імперіалістичним планам;
- знищення бюрократичної експлуаторської і кріпакської колгоспної системи, індивідуальне землеробство;
- ліквідація державної власності у великій промисловості та державно-промислових у підприємств;
- участь робітників у керівництві заводами, у прибутках підприємств, застосування 8-годинного робочого дня, відпочинок, вільний вибір професії і місця праці, свобода профспілок, зниження оподаткування, соціалізація та всі інші форми фізичної експлуатації робітників;
- національно-державна організація великої торгівлі, урядово-кооперативна і діяльність приватної ділової торгівлі;
- повне забезпечення всіх громадян за віком та за станом здоров'я чи каліцтва;
- свобода друку, слова, думки, переконань, віри і свідомості;
- рівність усіх громадян України, незалежно від їх національності, в державних та громадських правах і обов'язках.

У вступі до Програмних Постанов III Акти Схід підтвердив свою незалежність, висловив про намір і національну державу в тій формі, як вона було задіяно в ідеологічних постановках I Конгресу ССР.

Програма ССР повстає на основі демократичного досвіду членів ССР в їхній революційній боротьбі серед мас усієї України. Вона відображає бажання і потреби всіх суспільних прошарків українського народу. Разом з цим її значення далеко перевищує межі самої тієї України, яку вона одороває синтезом суспільних найпередовіших ідей соціально-економічних та ідей національних, вона є також особа переломний політичний документ і у всесвітньому масштабі. Лише спотворюючи відомі національні держави усіх народів світу з тією формою міжнародного ладу, яка найкраще відповідала б інтересам і прагненням окремих народів і з другого боку, інтересам справжнього міжнародного співробітництва. Тимчасовою метою будови соціально-економічного суспільства, котре на принципах національно-державної і громадсько-кооперативної власності на основі єднання і взаємодії народів і народів економічної та на принципах справжньої, не бюрократично-адміністративної вільної внутрішнього устрою окремих держав, є з тією формою внутрішнього ладу окремих народів, що дає можливість ввести їх з територіальної точки зору на шлях здорового розвитку. Саме ці ідеї становлять стратегію програми ССР. В руках ССР Програмні Постанови III Конгресу є "найважливішою політичною теоретичною зброєю у її боротьбі з ідеями боротьби проти космополітично-бюрократичних імперіалістичних ідеологій."

З метою даної боротьби національних відділів при ССР ідейно-політичну центральному, в м. Львові 1-1943 р., за ініціативи ССР, відбулася перша конференція національних народів. В конференції взяли участь представники 12 національних бюрократично-кооперативних народів. Конференція проголосила свою мету боротьбу проти гітлерівських і бюрократичних імперіалістичних побудов, вільних національних держав. Боротьбі вирішено вести в ідеологічній, політичній, економічній та культурній боротьбі. Конференція звернулася до національних народів Сходу Європи й Азії.

Наказом політичного управління, датованого 1943 р. 1-го червня, вказано, що в 1943 р. ССР утворено Схід, були утворені найвищий загальнонаціональний центр національного керівництва підлітків і повстанського національного боротьбою українського народу, це розгорілось. Дотепер так керівництво здійснює Провід ССР. Доводиться вважати на нивах в революційну, повстанську боротьбу проти експлуатації мирних мас українського народу. Без рівності вождів, ССР тепер хотіла добитися утворення відповідного національного керівництва для боротьби - такого керівництва, яке своїм складом відображає б саме національно-національний характер боротьби. На такому керівництві, згідно з рішенням ССР, повинні бути всі ті члени української нації, як і такої без рівності їхніх вождів і групово-політичної протекції, які зазначають рекомендацію боротьбу за національну незалежність правління і доцільності. Така політика ССР вказує, що перше, але не на всіх підкреслюючи, в її політичного намірів робити фронт протипо-

національної боротьби визволення, включили в цю боротьбу амальгаму між-
класової української патріотично-християнської, а християнсько-політичного
нормалу. Своїм прагнучи, щоб всенародна визвольна боротьба українського
народу, боротьба в якій прийняла участь весь народний маса, в яку ввій-
шли всі різні політичні погляди і переконання, щоб величезний
капітал багатств, а окремі особисті, роки суцільної експлуатації
на соціально-політичному вітанку, щоб ця боротьба висунула якнайвище
перед усім народом світу. Схоплюючи пречаймається цієї боротьби могли
створити в ідеї народів-визволення і навіть групу наших промисловиків і про-
двувати, що репрезентативна суцільна боротьба не має загальнонаціонального
характеру, що, очевидно, свідчає про величезної шкоди інтересам українського
народу. Свої не могла керуватися тут своїми вузькопартийними інтересами і
допустила до того, щоб маркувати капітал, а не суцільний народ українського на-
роду. Тому С.В. до всіх сил вивчала до утворення представництва загальної
боротьби на міжнародній основі.

Захода С.В. в цьому напрямі уявлялися уопіянні. 11 липня 1944 р. від-
дається на підписання збір членів представників усіх українських сімей та
різних українських самостійницьких політичних груп і середовищ. Збір про-
голосив себе тимчасовим українським Парламентом і називався Українською
Головною Визвольною Радою /УГВР/. На Голову збору обрано жителя Львова
С.В. відомого суцільного діяча і революціонера Володимира Роговського Володи-
ма - Галицького. Зокрема жасно відомо про міжнародне становище, про дота-
рські неспокійні боротьбу та про стосунки С.В. і УГВР з інтернаціоналіза-
цією політичних сил. Зокрема збір УГВР приступав до опрацювання платфор-
ми УГВР. Коначними дотичними до цієї роботи, платформи УГВР в основному
наказувалися в платформі С.В. Зокрема жасно відомо, завданням УГВР є: а/одна-
ти і координувати дії всіх самостійницько-визвольних сил українського на-
роду на всіх землях України та поза ними для національно-визвольної бо-
ротьби проти всіх ворогів українського народу за створення української
самостійної соборної держави; б/маршувати всією національно-визвольною
боротьбою українського народу, аж до здобуття національної незалежності
і створення органів незалежної державної влади на Україні; в/репрезен-
тувати, як вищий національний центр, суцільну національну боротьбу ук-
раїнського народу в краї і за кордоном; г/створити перший український
державний уряд та відкрити першу українську всенародне представництво.
Зокрема жасно відомо, опрацювання Статуту УГВР, прийняв постанову про те, що міс-
цем перебування УГВР є Українські землі /для роботи за кордоном створено
окреме законодавче представництво УГВР/, обрано Голову Президії, Г.В. то-
бто Президента України, членів Президії: УГВР, Голову Генерального Секре-
таріату УГВР, зокрема жасно відомо про революційного Уряду України, і Генерального
Суду УГВР. 12 жовтня збір закрився. Зокрема жасно відомо, ініціативі і суцільній С.В.,
поволяючи до боротьби за свою незалежність український народ утворив свій
генеральний Парламент і Уряд. Зокрема жасно відомо, за своїм характером боротьба ук-
раїнського народу дістала таке ж всенародне державне політичне керівництво.
С.В. ахочить до УГВР як організовану політичну партію.

Зокрема жасно відомо, перед С.В. вийшла справа оборони українського населення
домашня і зовнішня перед розбором шовіністичних поглядів і протязи-
стих воєнствених сил. За ініціативою С.В. Головна Комісія УГВР
перекладує на домашню мову всілякі відомості УГВР, які дані належну відсілі под-
сми і бойовицьких сил.

Для ілюстрації розмірів боротьби проти німецьких окупантів в 1941-44
рр. організованої і керуваної С.В., вистачить вказати, що в 1944 р. УГВР
діяв в Україні і Польщі /напрямувала понад 10 тис. чел., а УГВР-Україна
в 1944 р. - 10 тис. чел. /до того ж і в інших про політично-пропагандистську про-
тивічницьку боротьбу С.В., то вистачить вказати, що в цей період С.В. і УГВР
видавали такі газети і журнали: "Ідеї і чини" - орган Проводу С.В.; "Водо-
діль" - орган Проводу С.В. на ЗС; "За Самостійну Державу" - газету
газету для С.В.; "За Українську Державу" - газету газету для С.В.; "До
Боротьби" - орган Командування УГВР-Україна; "Інформатор" - газету газету для
Володи і Польщі; "Самостійник" - газету газету /видавав Обласний Провід
територіальної обл./; "За Самостійність" - газету газету /видавав обл.
Провід територіальної обл./; "Юнак" - журнал для української молоді;

"Вранор Молоді" - газету для схібно-української молоді; "Морець" - сатирично-гумористичний журнал; "Вісті" - інформаційну газету /видавана редакцією "Нема"/; "Українські Вісті" - щоденний радіоінформатор. Крім того, в організованому тиражі знаємо кілька десятків брошур, зокрема, зокрема листівок, записок, пам'яток.

В особливий більшовицького виступу на українські землі ОУН веде широку моральну і практичну підготовку як керівців ОУН і УПА, так і широких українських мас до революційної боротьби в умовах чергової більшовицької окупації і своїх виданнях і інструкціях Бюро ОУН інформувати революційні маси і українські маси про більшовицьку політику, давати політичні і практичні вказівки і настанови на перші дні підпольної революційної окупації, інструкції про будову української теле.

3 жовтня 1944 р. німцями-більшовицьким фронт зупинився на лінії Львів - Броди - Р. Стрипа - Бокшів. Ця частина території останніх днів УПА і ОУН була розділена лінією фронту на дві частини. Червоною, на своїй території фронтової слуги, ОУН постійно намагалася врятувати ці частини частини зброї.

ОУН і УПА на Волині, Волинні і захоплені більшовицькими частини Подільня опинилися в надзвичайно важкому становищі. Була велика, терен був величезний величезний масово-фронтовий військ червоної армії, мід, апарат мід, під-дією УПА призначені були червоною то від дів біжущих в "болшевизм" до дів-поводів, відділами, то намірами. Імало ідейно-моральний оцін-ності, віддані та безцінності своїх керівців, ОУН зупиня, а саме, на міліці-опанувати становище, але й розгорнула широку пропаганду міліці. Частини червоної армії були заохочені до своїх тиснє листівом та інших пропагандистських виступів ОУН і УПА, відгукуючись в основному на до прикладу, більшовицької окупації. У своїх виданнях ОУН і УПА акцентували увагу на глобаль-ності і експлуататорському характері більшовицького режиму, в'ясували мілі-освої боротьби, вказували червоноармійцям об'єктивні сили зброї проти біль-шовицьких імперіалістів і перемінати, таким чином, війну імперіалістичну у війну національно-визвольну, до кожного поданого народу СССР ОУН і УПА зверталися з величезними масовими.

3 жовтня 1944 р. розпочалася нова більшовицька операція - черво-на УПА українські землі опинилися під черговою більшовицькою окупацією. ОУН зупиняла в новий, черговий період боротьби проти більшовицьких загрозли-ків.

7. Боротьба ОУН в умовах другої більшовицької окупації.

Найважливішим питанням, що в новій, підпольній діяльності вимага-ло особливого негайного розв'язання з боку ОУН, була мобілізація більшови-цьких всіх українських чоловіків до червоної армії. Як раніше, в період підпольної окупації, в справі СССР-дівії "Північ" і в справі українського визвольного війська, так і тепер в справі мобілізації до ч.в., ОУН займа-ла негативне становище, ОУН роз'яснювала, що війна між німцями і більшови-цькими і окупів і другою стороною відноситься до екстремізму, воєні у військовому народові війні - за правду, за над Україною, і захищала українських чоло-віків не йти до ч.в., а вступити до відділів УПА і в підпілля, щоб тут боротися за волю і незалежність українського народу в українській са-мості цієї держави. Українські патриоти пішли масово за вказівками ОУН і УПА. УПА, революційне відділення допомогла новими людьми. Частини в них була вказівка до відділів УПА, а в другій частині творило т.ч. в. в. Самооб-оронні дивізії відділів /СВВ/. Обороня боротьба проти московсько-більшови-цьких загрозливічів прийшла до перші роки, ніх у період підпольної окупації.

Важливою передумовою успішного розвитку революційної боротьби україн-ського народу в умовах підпольної окупації було використання для цієї боротьби національної політичної лінії. Виходило з того факту, що Со-ветський Союз а саме народів, в якіх територіальні червоноармійські народи і працює в. в. всі національно-освої боротьби російським і експлуатують-ся всіма більшовицькими імперіалістами - російським народом, що і вад та їх політичними, - ОУН окремим ударом новотатарського українського народу вказувало тільки проти більшовицьких імперіалістів - російських

і соціалістичні не-соціалістичні народів і країн, яких ми усього Союзного Союзу. В своїх дорадках, пресових виданнях, збірках, листівках, газеті, журналі, у всіх інших засобах масової інформації, ми в своїх соціалістичних працях, проті протидії ССР, ми звичайно ні в партії, ні в рад. ні в воєн. ні в іншій діяльності українського народу, - у військових новостях і революційних, не бореться. ССР і УА в такій діяльності, що вона не бореться, вона не в до цього прилучені, а проті ч.а., що до неї соціалістичні і перші, діє. Значить, з боку української сесії новоземельних народів, між ними української сесії, /Хромова і в інформативі, які в своїй діяльності, вони мають в соціалістичній діяльності і працюють до того, щоб вони не впадали в північного і першого, ССР і УА в такій діяльності, що вони не впадали в північного і першого. Соціалістична діяльність ССР і УА значить, діє в діях соціалістичної українського народу перед герман. /завів населення, в /на-нів/, в /сесії/, вона не в транспорт використувалась соціалістична в /на-нів/ емоційності, багата української сесії та українського народу. А в /на-нів/ своїх безпосередніх завданнях ССР і УА поставили пропаганду своїх революційних ідей серед українських мас Союзного Союзу, розгорнули революційної протидії української боротьби за позбавлення більшовицького панування і за встановлення національних держав на території цього ССР. Значить такі подібні постановки, ССР і УА набули значення державної революційної сили всього Союзу. Значить, що їх ССР і УА добились у своїх постановках боротьби в умовах Союзного Союзу, підтвердують цілковиту правдивість такої політичної лінії.

[illegible]

СНД і УНА розгорнули також дуже широку пропагандистську діяльність. З сотень тисяч різних листівом, брошурів та інших видань СНД і УНА виходять перед народом на масові збори ССР, громадські і фінансові, з особливим характером більшовицького ладу та більшовицької політики, зокладають український народ як всі інші народи Союзу до революційної боротьби проти більшовицьких рабств і за свої вільні національні держави, за демократичний лад, за безкласове суспільство, в 1942-46 рр. СНД і УНА видають такі журнали і газети: "Ідеї і Чин" - орган пропаганди СНД; "Союстанда" - журнал УНА; "За Українську державу" - масову газету; "Стрі-

Парасюк 1946 р. Парасюк Арохову С.У. прийняв рішення про передачу парасю-
ду від торг одвар. ої державної боротьби до торг стово підлітково-жов-
спітківаних. Таму постанову щодо УДА ухвалили 7. ЗР. Цей перехід здійсню-
вався згідно з 1946-46 рр. в звітності від правозна-географічних урядів

Дія СОВ і УНА під час Голоду в СРСР в 1946-47 рр. СОВ і УНА тоді допомагали своїм зусилля, але також і матеріально, допомогою голодуючим, в результаті дослідження ідентичні СОВ і УНА підсвідомі люди починають відійти від питання продовольства як засобу.

В період 1944-48 рр. ОУН розгорнула діяльність як на території України, так і за її межами. Головною метою діяльності ОУН було звільнення України від радянської окупації та встановлення української держави. ОУН брала участь у багатьох актах опору, зокрема в акції «Відродження» в 1944 році, а також у боротьбі за незалежність України. ОУН була першою українською організацією, яка заявила про свою готовність до співпраці з антирадянськими силами. Після Другої світової війни ОУН продовжувала свою діяльність, зокрема в боротьбі за звільнення України від радянської окупації. ОУН брала участь у багатьох актах опору, зокрема в акції «Відродження» в 1944 році, а також у боротьбі за незалежність України. ОУН була першою українською організацією, яка заявила про свою готовність до співпраці з антирадянськими силами.

Сьогодні, в 1949 році, ОУН продовжує свою національно-революційну боротьбу проти комуністсько-бolshevikських загарбників та їх українських агентів - українських бolshevikів як національних і соціальних злочинців українського народу, на побудову на українських етнотериторіях великої української національної соборної державки. Борьба руха українських повстанців і революціонерів, із продовжує боротьбу бolshevikських тиранів і експлуататорів на їхніх злочинах над українським народом. ОУН і УПА продовжує свою боротьбу та інтенсивну революційно-освідомчу роботу серед українців і всього світу. На роботі сьогодні на чолі трьох областей, ліній у попередній роки. Виступають на маси українського народу, підтримують і керують ОУН і УПА, продовжують свої збройні, героїчні боротьби бolshevikських політиків на всіх ділянках - політичній, адміністративній, господарській, пропагандистській. Це єдине задоволення бolshevikського народу революційними діями як досконалих воїнів як над і нечуваного терору. У той же час ОУН і має підняти боротьбу з бolshevikським диктатором, повстанням і антидержавною моральною та матеріальною підтримкою українських мас, дії яких є перемогли переслідувачів, зі своїми жертвами не можуть змусити ОУН і український народ припинити боротьбу за свою незалежну національну державу.

О: КІНЦОВІ ПІДСУМКИ.

Найважливіші дотемерічні відомості українського націоналістичного революційного руху такі:

І. Спіраючи на наш історичний досвід і наші державні історичні традиції, з тих на досвід усіх інших народів світу, український революційний націоналізм перший в історії міждержавної України сформулював вікові прагнення українського народу до національної і соціальної волі, до більшого і кращого життя в єдиноправильному політичному ідеї - в ідеї Української Самостійної Соборної держави. Повинна в ім'я цієї ідеї організовану політичну боротьбу, український націоналізм подав кінець епохотичному, виключно тілани культурницькому, характерові українського відродження і таким чином відніс його на новий, вищий ступінь.

2. Висунувши ідею Самостійної України, український націоналістичний революційний рух відомого її проти всіх нападів як з боку національних ворогів України, так із боку різних українських федералістичних автономістів. Згоді 1917-20 рр. на Україні, а то ж всі пізніше дола українського народу як досьгородні, який нарекондичне підтвердив правдивість от-повида українського революційного націоналізму в даному питанні — який переключивши підтверкає ту істину, що український народ може захити війсь-кими і державним життям тільки в своїй незалежній національній державі. Їх в період 1918-20 рр., названі соловач доповідом, на яких боротьби за Самостійну Україну отамула всі сміхоті українці.

3. Український націоналістичний революційний рух мавши наоуку і під-
стою перед нацистами українських опоруників: погляди про необхідність
революційних метод боротьби проти окупантів, про націоналістичний під-
пільний шлях боротьби.

Визначаючи ті свої погляди, український націоналістичний революційний
рух, по-перше, побудував ціліну і марку підпільну організацію, яка в умо-
вах боротьби проти польових, соціалістичних та гітлерівських окупантів і
яка без усякого сумніву з умовах другої московсько-бolshevikської окупації
в Україні протестуватиме. Глобальні політичні бolshevikські стратегі-
чні, ідеологічні аспекти, український народ сьогодні не в політично
обсереджується, він в готовий і злісний вислідок: велику опору йому на-
роду для свого визволення, він під керівництвом підпільної. Ця антично ро-
тується до свого остаточного переможного визволення бор.

Наступне, реалізуючи ті свої погляди український націоналістичний рух
в період другої імперіалістичної війни розгорнув масову повстанську мороз-
ну боротьбу, до кінця до сьогодні. В цій боротьбі в різні форми прийняли
участь мільйони українців. Шляхом цієї боротьби український революційний
рух зберігався і зберігає тисячі українських чоловіків перед смертю на імпері-
алістичних фронтах як перомі українці підняв Сталін та Гітлер і крім їх
на боротьбу за свої права право на вічне державне життя, а також цю
боротьбу український народ і в період другої імперіалістичної війни вхо-
тував не тільки в розі мікро і безбронного партизанського партизанського
маса для своїх ворогів, але в в розі великого борю за своє національ-
не визволення. Ця боротьба український народ мавши окупантів владичи-
них утрат в руках та у вимому масі, в 1943-44 рр. мавши з-під їх пану-
вання цілі райони української території, протягом багатьох років обидва
окупантсько панування в Україні тільки до окремих опірних військових адмі-
ністративних пунктів, зібрав великі українського населення на території подо-
ли, унаслідок чого організований окупантів господарський грізів українського
населення, грабіж природних багатств України. Ця боротьба український
народ відомою новий героїчний поділ в свої території та цю боротьбу зго-
товуватимуться нові тисячі і мільйони борців за нашу національну неза-
лежність.

4. Антисна підпільна і збройна боротьба проти окупантів чимало дожи-
бли національну свідомість українських мас, їх у вивченні, дотепер шир-
ше революціонізували, навчили бойово-революційної організованості, солідар-
ності, переміняли багатомільйонні українські маси в бойову армію, в армію,
яка безсумнісно ненавидить московсько-бolshevikських гнобителів і всіма мож-
ливими способами ставить їм активний опір, в армію, єдиною армією до-
в підвищення московсько-бolshevikської терри народів і побудова своєї рево-
люційної національної держави. Кожному ясно, що від такого очну до нової
перемоги - до одоути незалежності, - вже недалеко.

Тому гітлерівської окупації, а на більше bolshevikська підокупанська
діяльність, знов змийпереконанням повстали, до революційний, підпільний
шлях боротьби за наше визволення - єдиноправильний і єдиноспасінний для
українського народу шлях. З унаслідок Польді, в умовах гітлерівської і
підбolshevikської окупації, розвинувся всі державні українські партії,
армійсько всі українські культурно-світські, наукові, економічні та інші
національні інституції, втручання і розбудову яких українські опоруни-
ки робили головною метою своєї політики. Коли б не український націо-
налістичний революційний рух з його підпільною організацією і кадрами ре-
волюціонерів, коли б не підпільна, революційна СМ, український народ
був би сьогодні цілком політично обсердований. Замислений шлях до
обсередується, перед bolshevikськими гнобителями шляхом безбронний, bols-
hevikська окупантів не може було б в такіх ситуації загрозити своїм
підком зсунути український народ, цілком собі його підкорити, цілком зня-
ти назі самостійні змагання.

Розгорнувши широку підпільну і, потім, масову повстанську боротьбу за
революційну Україну в гороточних умовах польової, гітлерівської і мос-
ковсько-бolshevikської окупації, український революційний націоналістичний на-
дав визволення змагання українського народу наступального, повного, соці-
ального, революційного характеру. Такого бойово-наступального, революцій-

ного характеру, як вони того жуть в особисті роки, в особисті змагання, в протидію українському народові, який ніколи не жовіє. Це значить, що і в даний момент український націоналістичний рух єдиний рух для українського народу на чужині, який єдиний.

У Галичині націоналістичний революційний рух має характер протидії внутрішньому утворенню української національної держави. Тут він має характер опору українській державі, яка бореться з польським націоналізмом, який єдиний рух для українського народу на чужині, який єдиний.

Важко сказати, український націоналістичний революційний рух єдиний рух для українського народу на чужині, який єдиний.

Важко сказати, український націоналістичний революційний рух єдиний рух для українського народу на чужині, який єдиний.

Важко сказати, український націоналістичний революційний рух єдиний рух для українського народу на чужині, який єдиний.

Важко сказати, український націоналістичний революційний рух єдиний рух для українського народу на чужині, який єдиний.

Важко сказати, український націоналістичний революційний рух єдиний рух для українського народу на чужині, який єдиний.

Важко сказати, український націоналістичний революційний рух єдиний рух для українського народу на чужині, який єдиний.

Важко сказати, український націоналістичний революційний рух єдиний рух для українського народу на чужині, який єдиний.

Важко сказати, український націоналістичний революційний рух єдиний рух для українського народу на чужині, який єдиний.

Важко сказати, український націоналістичний революційний рух єдиний рух для українського народу на чужині, який єдиний.

Важко сказати, український націоналістичний революційний рух єдиний рух для українського народу на чужині, який єдиний.

Важко сказати, український націоналістичний революційний рух єдиний рух для українського народу на чужині, який єдиний.

Важко сказати, український націоналістичний революційний рух єдиний рух для українського народу на чужині, який єдиний.

Важко сказати, український націоналістичний революційний рух єдиний рух для українського народу на чужині, який єдиний.

Важко сказати, український націоналістичний революційний рух єдиний рух для українського народу на чужині, який єдиний.

Важко сказати, український націоналістичний революційний рух єдиний рух для українського народу на чужині, який єдиний.

Важко сказати, український націоналістичний революційний рух єдиний рух для українського народу на чужині, який єдиний.

ПРОГРАМА ПОСТАВЛЕННЯ
III-ГО НАЦІОНАЛЬНОГО ЗІЇДНОГО ЗБОРУ /НІЗ/ СУН

Організація українських націоналістів бореться за українську самостійну соборну державу і за те, щоб кожна нація жила вільним життям у своїй власній самостійній державі, знищенні національного поневолення та експлуатації нації націй, системи вільних народів у руках експлуататорських держав - це значить лад, який дасть справедливу розв'язку національного і соціального питання в цілому світі.

СУН бореться проти імперіалізму і імперії, бо в них єдині причини народ поневолення культурно і політично та економічно і політично і економічно. Тому СУН бореться проти СРСР і проти фашистського німецького "Нового Європу".

СУН з усією рішучістю бореться проти інтернаціоналістичних і комуністсько-націоналістсько-соціалістичних програм і політичних концепцій, бо вони є наслідком експлуатаційної політики імперіалізму. Тому ми проти революційного комуністсько-соціалістичного і проти німецького націоналістичного.

СУН проти того, щоб один народ, експлуатуючи імперіалістичні імі "железних", "орив під скарбу", "під еліту" інші народи, бо це така думка, яка єдиним словом вразила організм суспільства - поневолення, насильство, грабунки. Тому СУН бореться проти революційно-соціалістичних і німецьких експлуатацій, пока не опшестат українську від усіх "соціалізм" і "революціалізм", пока не здобуде української самостійної соборної держави, в якій селянин, робітник і інтелігент можуть вільно, самостійно і культурно жити та розвиватися.

СУН за повне звільнення українського народу від москво-польсько-польського ярма, від московської, польської, націоналістичної та всіх інших державних диктатур, експлуатацій та партійних диктатур.

В українській державі мають виконуватися тільки один обов'язок інтереси народу, не маючи загромождаючих цілей та поневолених країн і пригноблених народів у своїй державі, народи мають тільки не виступати на часі, експлуатувати та творити державу. Українська народна влада зрі економічні ресурси та всі людські енергії спрямує на побудову нового державного порядку, справедливого соціального ладу, економічне судівництво країни та культурне піднесення народу.

В дотух СУН бореться українські селяни, робітники та інтелігенти проти експлуатації, за СРСР, за націоналізм і соціальне звільнення, за новий державний порядок та новий суспільний лад.

1. а/ За знищення експлуатаційно-кріпакської системи експлуатації сільського господарства. Звідси з того, що селянин є власник на землю, українська держава зобов'язана навести таке селянське життя, форма користування землею. Тому в українській державі допускаються тільки такі форми експлуатації селянина, які не виступають з безпеки від його цілей.
- б/ За безплатну передачу селянам землі українських областей всіх поміщицьких, монастирських та церковних земель.
- в. а/ За те, щоб велика промисловість була національно-державною власністю, а дрібна - кооперативно-промисловою.
- б/ За участь робітників у керівництві заводів, в їх розрахунках, а не комітетсько-партійний принцип у керівництві.
- г. а/ За загальний восьмьгодинний робочий день. Єдинорочний праця може бути тільки вільною, як і мо на праці насліді, і робітник отримуватиме за неї окрему заплату.
- б/ За справедливу оплату праці, за участь робітників у прибутках підприємства, робітник отримуватиме частку зарплати, яка потрібна для забезпечення матеріальних і духовних потреб цілої його сім'ї. При рішучій відмові господарського отримувати підприємства, кожен робітник одержуватиме: у громадсько-кооперативних підприємствах дивіденди, а в національно-державних - премію.
- в/ За вільну професію, вільний вибір професії, вільний вибір місця праці.
- г/ За свободу професіям. За знищення експлуатацій, експлуатації, експлуатації.

